

Ce este Evanghelia?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

Ce este Evanghelia?

Ce este Evanghelia?

R.C. SPROUL

CE ESTE EVANGHELIA?

R. C. Sproul

Copyright © 2021 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Copyright © 2020 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. Translated by permission. All rights reserved.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios. Design copertă: Ligonier Creative.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-606-9641-07-1 (PDF); 978-606-9641-08-8 (epub); 978-606-9641-09-5 (mobi)

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Evanghelia lui Dumnezeu	7
Capitolul 2. Puterea de a mântui	15
Capitolul 3. Isus, singurul Mântuitor	25
Capitolul 4. Isus, Dumnezeu-Om	35
Capitolul 5. Jertfa perfectă	45
Capitolul 6. Învierea și îndreptățirea	55
Capitolul 7. Imputarea	65
Capitolul 8. Neprihănirea lui Hristos	73
Capitolul 9. O Evanghelie ce schimbă viața	81
Capitolul 10. Crediința mântuitoare	87
Capitolul 11. Hristos și doctrina	95
Capitolul 12. Propovăduiește Evanghelia	103
Despre autor	113

Capitolul 1

EVANGHELIA LUI DUMNEZEU

Ce este Evanghelia? Probabil că nu există o întrebare mai importantă la care trebuie să răspundem, pentru că răspunsul pe care îl dăm ne va ajuta să vedem care este destinul nostru veșnic. Din nefericire, vedem în acest sens o ignoranță larg răspândită în zilele noastre printre cei ce se consideră evanghelici. Care este conținutul Evangheliei? Ce este vestea bună, de ce este ea bună și ce înseamnă să credem în Evanghelia lui Isus Hristos? Trebuie să înțelegem nu doar originea Evangheliei, ci și sensul ei. Este urgent ca noi, creștinii, să înțelegem bine Evanghelia, pentru că, dacă nu o înțelegem, nu vom vor înțelege prea mult din plinătatea credinței noastre în Hristos.

Evanghelia ne spune cum putem fi mântuiți din păcatele noastre. Dacă o înțelegem greșit, suntem blestemați, așa cum spune Pavel în Galateni 1:6-9. Dar dacă o înțelegem bine, putem avea nădejde. De aceea, este crucial să cercetăm atent Scriptura ca să articulăm

clar ceea ce Dumnezeu ne spune despre cum putem fi mântuiți.

Acesta a fost țelul unei adunări a liderilor evanghelicilor din Washington, D.C., în februarie 1998. Participanții la această întâlnire au căzut de acord că existau unele probleme serioase în lumea evanghelică, probleme care reflectau o dezintegrare a unei unități la care se lucrase încă din perioada Reformei protestante, din secolul al XVI-lea – o unitate care a rămas solidă vreme de 450 de ani. Chiar dacă bisericile evanghelice au avut diferențe teologice în multe aspecte, ele au păstrat mereu un simțământ al unității în ce privește afirmația centrală a doctrinei îndreptării prin credință, doctrină privită istoric de evanghelicilor ca fiind esențială pentru Evanghelia Noului Testament.

În această perioadă, organizația Alliance of Confessing Evangelicals s-a întrunit la Philadelphia ca să analizeze cea mai presantă problemă teologică a vremurilor respective. Acest grup a căzut de acord că cea mai importantă chestiune din punct de vedere teologic este Evanghelia. Ca urmare a întâlnirilor de la Philadelphia și Washington, a fost adoptată o declarație unică de credință, cu scopul de a restaura unitatea evanghelicilor, în special în felul cum înțelegem îndreptățirea.

Documentul este intitulat „Evanghelia lui Isus Hristos: O Celebrare Evanghelică”, și el este împărțit în două secțiuni. Prima parte prezintă sumarizat elementele cheie care au fost afirmate. Ea explică Evanghelia pe limba poporului, evitând termeni teologici tehnici. A doua parte vine cu o afirmație într-un limbaj teologic mai precis, folosind formatul afirmațiilor și a negațiilor. În această carte vom analiza afirmațiile și negațiile din această declarație, scopul fiind să venim cu o formulare clară a mesajului Evangheliei.¹

Având aceste lucruri în minte, haideți să ne îndreptăm atenția către această declarație de credință. Afirmația 1 spune:

Noi afirmăm că Evanghelia încredințată bisericii este, în primul rând, Evanghelia lui Dumnezeu (Marcu 1:14; Rom. 1:1). Dumnezeu este autorul ei, și El ne-o descoperă în și prin Cuvântul Lui. Autoritatea și veridicitatea ei țin doar de El.

Negația corespunzătoare spune următoarele:

Noi negăm că veridicitatea sau autoritatea Evangheliei ar fi derivate din vreo pricepere sau invenție omenească (Gal. 1:1-11). De asemenea,

¹ Conținutul complet în limba engleză se poate lectura la adresa www.ligonier.org/learn/articles/gospel-jesus-christ-evangelical-celebration

negăm că adevărul sau autoritatea Evangheliei țin de autoritatea vreunei biserici particulare sau a vreunei instituții omenești.

Primul articol afirmă că Dumnezeu este autorul și deținătorul Evangheliei. În Epistola lui către Romani, Pavel scrie: „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi” (Rom. 1:1-2). Pavel folosește expresia „Evanghelia lui Dumnezeu”. Când el vorbește despre Evanghelia *lui* Dumnezeu, Pavel ne arată că mesajul Evangheliei nu este doar un mesaj *despre* Dumnezeu, chiar dacă este și asta. Dar cuvântul „lui” din greacă are sensul că Evanghelia *Îi* aparține lui Dumnezeu. Ea este vestea Lui. Ea este mesajul Lui. El este sursa sau autorul Evangheliei.

Vedem de asemenea o legătură strânsă între cuvintele *autor* și *autoritate*. Dumnezeu este Cel care declară de la bun început Evanghelia. El este autorul original al ei, și, ca stăpân și autor al ei, El este Cel care îi conferă autoritate continuă Evangheliei. De aceea, mesajul pe care noi, creștinii, l-am proclamat, pe care l-am denumit *Evanghelia*, nu este o idee născocită de vreun învățător religios din antichitate. Noi găsim indicii ale Evanghe-

liei proclamate chiar și în Vechiul Testament, și cu siguranță că biserica din Noul Testament a primi Evanghelia direct de la Hristos și de la apostolii Lui. Am putea spune că primul mare Apostol al Evangheliei este Hristos însuși, dar chiar și când Hristos a vestit Evanghelia, El împlinea voia Tatălui. Tatăl fusese Cel care Îl trimisese pe Fiul să facă acest anunț. Tatăl Îl autorizase pe Fiul să le transmită Evanghelia contemporanilor Lui (Ioan 5:19, 30).

Una dintre chestiunile centrale din perioada Reformei din secolul al XVI-lea a fost cea a îndreptării noastre. Reformatorii au susținut doctrina *sola fide*, sensul fiind că noi suntem îndreptățiți doar prin credință, fără fapte. Aceasta este denumită adesea cauza *materială* a Reformei. Felul cum noi suntem îndreptățiți este un aspect central al Evangheliei, importanța acestei chestiuni fiind motivul pentru care protestanții din perioada Reformei au ajuns să fie cunoscuți ca *evangelici*. Termenul *evangelic* provine din cuvântul din limba greacă *euangelion*, adică termenul din Noul Testament tradus prin *Evanghelia*. Reformatorii protestanți au fost denumiți evangelici pentru că ei credeau că, în controversa legată de doctrina îndreptării, chestiunea centrală era conținutul Evangheliei.

Dar în spatele întregii controversă se afla o dispută continuă legată de autoritate.

Care a fost temeiul pentru care Luther a îndrăznit să difere de învățătura bisericii catolice? Luther a fost forțat să admită public că, după judecata lui, era posibil ca papa și conciliile bisericesti să greșească. El a spus că era gata să își schimbe gândirea despre îndreptățire dacă cineva îi demonstra că învățătura lui nu era potrivită Bibliei. Pentru Luther, autoritatea finală era Scriptura și doar Scriptura. Momentul de criză a apărut la Dieta de la Worms, în 1521, când Luther a fost cercetat și i s-a cerut să își retragă învățăturile. El a replicat prin cunoscuta sa afirmație: „Dacă nu sunt convins de Scriptură și de simpla rațiune, nu de papi și concilii, care s-au contrazis adesea între ele, conștiința mea este captivă Cuvântului lui Dumnezeu. A merge împotriva conștiinței nu este nici drept și nici sigur. Nu pot și nu îmi voi retrage învățătura”.

În această afirmație s-a dat glas public cauzei oficiale a Reformei: numai Scriptura are autoritate peste conștiința credinciosului. Roma a susținut că autoritatea Scripturii ține de autoritatea anterioară a bisericii și că biserica este singura care declară autoritatea inițială a Scripturii.

Aduceți-vă aminte că prima afirmație spune că Dumnezeu este autorul Evangheliei; El ne-o descoperă în și prin Cuvântul Lui, iar *autoritatea* ei ține doar de El. Doar Cuvântul lui Dumnezeu are autoritatea absolută și supremă asupra conștiințelor noastre. Tot așa, negația spune: : Noi negăm că veridicitatea sau *autoritatea* Evangheliei ar fi derivate din vreo pricepere sau invenție omenească. De asemenea, negăm că adevărul sau *autoritatea* Evangheliei țin de autoritatea vreunei biserici particulare sau a vreunei instituții omenești”. Autoritatea Evangheliei ține de Dumnezeu și doar de El.

Când noi declarăm sau predicăm Evanghelia, facem acest lucru sub egida autorității divine. Noi, oamenii, nu putem chema pe nimeni să creadă în Isus Hristos ca Mântuitor personal pe baza autorității noastre. Dimpotrivă, când predicăm Evanghelia, suntem doar mesageri care comunică un mesaj care își are originea în Dumnezeu însuși. Aceasta este ceea ce Pavel spune la începutul Epistolei lui către Romani. Înainte de a începe să explice conținutul Evangheliei, el se identifică drept apostol, adică un om chemat de Dumnezeu și pus deoparte de El, care aduce un mesaj ce nu este invenția lui Pavel. Autoritatea apostolică a lui Pavel nu este autoritatea finală a mesajului. Dumnezeu este Cel

care îl declară. Evanghelia este a lui Dumnezeu. El îi dă autoritate.

Capitolul 2

PUTEREA DE A MÂNTUI

Afirmațiile articolelor 2 și 3 din declarația „Evanghelia lui Isus Hristos: O Celebrare Evanghelică” sunt înrădăcinate și bazate pe adevărul Noului Testament. Articolul 2 se focalizează pe nevoia de a privi către Dumnezeu și Evanghelia Lui, de unde să primim putere eficace în viețile noastre spirituale. Articolul 3 ar putea să ne facă să ne oprim și să ne întrebăm unde putem găsi „vestea bună” în afirmația lui.

Afirmația 2 spune următoarele:

Noi afirmăm că Evanghelia este puterea mântuitoare a lui Dumnezeu prin aceea că Evanghelia aduce mântuire fiecăruia care crede, fără deosebire (Rom. 1:16). Această eficacitate a Evangheliei este prin puterea lui Dumnezeu însuși (1 Cor. 1:18).

Negația corespunzătoare spune:

Noi negăm că puterea Evangheliei ar ține de abilitățile predicatorului, de tehnicile evanghelistului sau de persuasiunea argumentelor raționale (1 Cor. 1:21; 2:1-5).

Pavel scria: „Eu sunt dator și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma. Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului” (Rom. 1:14-16). Pavel explică aici sensul și conținutul Evangheliei lui și, procedând astfel, el spune că ea este *puterea lui Dumnezeu spre mântuire*.

Această afirmație este atât de axiomatică pentru creștinismul evanghelic istoric, încât ne întrebăm de ce ar fi nevoie să mai facem o astfel de afirmație în zilele noastre. De ce să mai atragem atenția către adevărul evident că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire? De ce să mai respingem ideile că puterea mântuitoare a lui Dumnezeu ar ține de tehnicile evangelistului, de abilitățile sau oratoria predicatorului sau de iscusința argumentelor rațiunii? Eu cred că motivul pentru care o astfel de afirmație este încă necesară în vremurile noastre ține de faptul că noi am devenit experți în studiul tehnicilor de marketing, în loc să studiem Cuvântul lui Dumnezeu și de faptul că avem adesea tendința de a ne pune speranțele în programele pe care le facem, crezând că ele îi vor aduce pe oameni în starea de mântuire.

Noi începem să credem că puterea de a schimba viața oamenilor s-ar afla în programele sau metodele noastre, și devenim uneori atât de îmbătați de tehnicile noastre, încât ne temem de influența negativă a unei prezentări clare și curajoase a Evangheliei.

Luther a avertizat că, ori de câte ori Evanghelia este proclamată clar și curajos, ea va stârni conflict, acel conflict pe care mulți oameni caută cu disperare să îl evite. Uneori, noi facem tot ce putem ca să ascundem Evanghelia, pentru că ne este teamă că puterea ei de a produce conflict în bisericile noastre va aduce o influență negativă asupra congregației noastre. Ne focalizăm pe orice, dar nu pe Evanghelie, uitând că, de fapt, Dumnezeu a investit în Evanghelie puterea Sa și puterea Duhului Sfânt.

Când Pavel spune că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, el spune că Dumnezeu a investit în acest mesaj resursele Cerului pentru a produce răscumpărarea oamenilor. Dumnezeu este Cel care împuternicește Evanghelia Sa. Evanghelia este Cea care este însoțită de Duhul Sfânt, El fiindu-ne promis ca mijloc pentru a convinge lumea de păcat și de neprihănire, și pentru a-i învia pe oameni la credință și viață veșnică. Dacă oprim acea putere și căutăm să o înlocuim cu putere

omenească, ratăm întreaga misiune a bisericii.

Trebuie să ne amintim repetat că, dacă vrem să vedem prezența puternică a lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt în bisericile noastre, trebuie să ne aducem aminte că puterea este dezlănțuită prin predicarea Evangheliei. Da, va exista conflict. Da, unii se vor simți ofenși. Dar acesta este prețul pe care îl plătim pentru fidelitate și pentru puterea lui Dumnezeu de a-i aduce pe oameni la mântuire. Negația spune că Evanghelia nu ține de abilitățile predicatorului. Nu este un păcat să fii un bun orator și nu este nimic greșit ca predicatorii să caute să își îmbunătățească darurile. Cursurile de la seminariile teologice ajută la echiparea predicatorilor cu metode sănătoase de discurs public și în organizarea conținutului predicilor lor. Cu toate acestea, noi nu ne punem încrederea în aceste chestiuni de formă și oratorie, ca și cum de la ele ar veni puterea eficacității Evangheliei. Pavel spune:

Fiindcă propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți”. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului

acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să îi mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii (1 Cor. 1:18-21).

Și ulterior:

Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu (1 Cor. 2:1-5).

Pavel sugerează că el ar fi putut avea un fel de deficiențe de vorbire, dar dacă epistolele lui ne oferă vreun indiciu, nimeni n-ar putea să îl acuze pe apostolul Pavel că n-ar fi fost bine articulat în exprimare. Cel puțin în scrierile sale, Pavel este cu siguranță foarte abil. Pavel dovedește o înțelepciune deosebită, iar ascuțimea min-

ții sale și forța argumentelor sale raționale sunt convingătoare. Dar Pavel nu și-a pus încrederea în abilitățile sale omenești. El era convins că puterea nu ținea de abilitățile sale sau de tehnica sa, ci de Dumnezeu. Iar lucrurile care sunt considerate înțelepte de Dumnezeu sunt adeseori privite ca o nebunie de această lume. De aceea, ceea ce este negat aici nu este valoarea oratoriei, nici tehnicile evanghelistice și nici argumentele raționale, ci puterea acestor lucruri de a produce mântuirea.

În articolul 3, atenția noastră se mută pe starea de păcat a omului. Afirmția 3 spune:

Noi afirmăm că Evanghelia diagnostichează starea universală a omului ca fiind una de răzvrătire păcătoasă față de Dumnezeu, stare care, dacă rămâne neschimbată, va conduce pe fiecare om la pierzarea veșnică, sub condamnarea lui Dumnezeu.

Negația corespunzătoare spune:

Noi negăm orice respingere a stării decăzute a naturii omului sau orice idee că rasa umană ar avea vreo bunătate sau evlavie naturală.

Evanghelia este vestea bună. Ea vorbește condensat despre Persoana și lucrarea lui Hristos și ne spune cum putem primi beneficiile a ceea ce Hristos a făcut

pentru noi. Cum poate fi anunțul despre starea umană universală de răzvrătire păcătoasă față de Dumnezeu parte din vestea bună, și de ce să fie inclusă o astfel de exprimare în declarația de despre care discutăm? Pentru a răspunde la această întrebare, ne vom întoarce din nou la Pavel.

În Romani 1, Pavel introduce Evanghelia, explică faptul că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire și vorbește despre descoperirea acelei Evanghelii. Mai târziu, el detaliază explicațiile sale legate de conținutul Evangheliei. Dar înainte de a ajunge acolo, el pare că divaghează către o discuție pe tema stării decăzute a omului. Pavel scrie: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor” (Rom. 1:18).

De-a lungul primelor trei capitole din Romani, Pavel pune fundamentul pentru a demonstra nevoia Evangheliei. Evanghelia este un remediu pentru boala care ne-a cuprins și ne duce la pierzare. Înainte ca un doctor să vindece o boală, el trebuie să își examineze pacientul și să vină cu un diagnostic. Presupoziția necesară ca oricine să audă Evanghelia ca veste bună este ca mai întâi să înțeleagă vestea rea, să înțeleagă de ce are

nevoie de Evanghelie.

Istoric vorbind, păstorii și învățătorii protestanți i-au ajutat pe oamenii din biserică să înțeleagă nevoia Evangheliei îndreptându-le privirile către Legea lui Dumnezeu și explicându-le Legea. Dacă oamenii nu înțeleg Legea, că au încălcat-o și că, de aceea, sunt expuși judecății lui Dumnezeu, vestea Evangheliei nu li se poate părea bună. Mulți oameni din zilele noastre aud Evanghelia și spun, „Ei, și, ce-i cu asta?”, pentru că ei sunt inconștienți de starea periculoasă în care se află ca răzvrățiți față de Dumnezeu.

În inima Evangheliei stă mesajul împăcării. Una dintre condițiile împăcării este înstrăinarea. Oamenii nu văd nimic atrăgător la Evanghelie în zilele noastre pentru că ei nu cred că există vreo înstrăinare reală între ei și Dumnezeu. Dar Scriptura – în special Pavel în Romani 2 și 3 – ne învață că toți oamenii s-au răzvrătit față de Dumnezeu. Toți au distorsionat adevărul Lui. Fiind răzvrățiți în creația lui Dumnezeu, noi refuzăm să Îl cinștim ca Dumnezeu sau să Îi fim recunoscători (Rom. 1:21). Acest lucru este valabil în cazul fiecărui om. Întreaga lume este vinovată înaintea tribunalului lui Dumnezeu; nimeni nu este neprihănit. Nimeni nu face binele, ci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava

lui Dumnezeu (Rom. 3:10-12, 23). Dacă nu înțelegem acest lucru, de fapt nu înțelegem importanța Evangheliei.

De ce este îndreptățirea prin credință atât de importantă? Pentru că Dumnezeu este drept, iar noi nu suntem drepecți. Dumnezeu care stăpânește peste Cer și peste pământ este un Dumnezeu sfânt și neprihănit, care ne va judeca după dreptatea Sa perfectă, iar noi suntem nedrepecți. Dacă Dumnezeu ne judecă după standardul dreptății Sale, ne vom afla veșnic sub condamnarea Lui. Până nu înțelegem aceste lucruri, doctrina îndreptățirii ni se va părea neimportantă. Dar dacă înțelegem că Dumnezeu este drept iar noi nu suntem drepecți, chestiunea felului cum un om nedrepecțit poate fi îndreptățit înaintea unui Dumnezeu sfânt și drept devine cea mai importantă pentru noi (Rom. 3:21-28). Astfel, negația din articolul 3 spune că noi negăm orice respingere a stării decăzute a naturii omului și orice afirmare a bunătății sau evlaviei rasei omenești.

Într-un sondaj de opinie făcut de Ligonier despre situația teologică printre oameni, 55% dintre cei ce se consideră evanghelici au fost de acord cu afirmația că, deși toți păcătuim ici și colo, majoritatea oamenilor

sunt buni prin natura lor. Această gândire neagă realitatea păcatului original și nevoia noastră de a avea un Mântuitor, iar acest lucru este înfricoșător. Oricine crede acest lucru este ca omul care se sprijină pe o casă de nisip și se află în pericolul serios de a cădea înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Biblia ne spune că noi ne-am născut în păcat și că suntem expuși judecării drepte a lui Dumnezeu (Efes. 2:1-3). Noi nu suntem buni în noi înșine și nu ne putem mântui prin puterile noastre; avem nevoie de un Mântuitor. Avem nevoie de Evanghelie, din cauza păcatelor noastre.

Capitolul 3

ISUS, SINGURUL MÂNTUITOR

Nu ne-am putea aștepta ca vreo altă afirmație să se confrunte cu mai multă împotrivire din partea publicului american decât cea de-a patra. Cineva ar putea spune chiar că ea este total ne-americană. Orice pretenție de exclusivitate religioasă lovește la rădăcina pluralismului și a relativismului. Noi am fost inundați de gândirea că nu contează ce crezi, atât timp cât ești sincer, pentru că toate căile duc la Cer. Este Dumnezeu atât de îngust încât să ne ceară dedicarea strictă față de o singură cale? Dar evident că aceia care au compus documentul despre care noi discutăm au fost credincioși învățaturii clare a Scripturii.

Afirmația a 4-a spune:

Noi afirmăm că Isus Hristos este singura cale de mântuire, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om (Ioan 14:6; 1 Tim. 2:5).

Negația corespunzătoare este următoarea:

Noi negăm că vreun om este mântuit în orice alt

fel decât prin Isus Hristos și Evanghelia Lui. Biblia nu oferă nicio nădejde că închinătorii sinceri din alte religii vor fi mântuiți fără credința personală în Isus Hristos.

Isus le-a spus ucenicilor Lui: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Apostolul Pavel a scris că Hristos este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită” (1 Tim. 2:5-6).

Un mijlocitor este cineva care intervine între două părți, în general pentru că ele sunt înstrăinate una de cealaltă sau sunt implicate într-un fel de dispută. De-a lungul istoriei biblice, în special în Vechiul Testament, mai mulți oameni au acționat ca mijlocitori. De exemplu, Moise a fost mijlocitorul vechiului legământ. El a reprezentat poporul Israel în discuțiile Lui cu Dumnezeu, și a fost apoi portavocea lui Dumnezeu față de popor. Profeții din Vechiul Testament au jucat și ei un rol mijlocitor; ei erau cei ce îi vorbeau poporului din partea lui Dumnezeu. Ei stăteau între popor și Dumnezeu, așa că Dumnezeu le vorbea sau Se revela profetilor,

după care aceștia, ca intermediari, aveau să îi spună poporului: „Așa vorbește Domnul”. Preoții din Israel și linia preotească a lui Aaron din Vechiul Testament au funcționat la rândul lor ca mijlocitori prin faptul că l-au vorbit lui Dumnezeu din partea poporului. Ei erau mijlocitori în numele poporului. Până și regele din Israel era un fel de mijlocitor, pentru că el nu conducea prin puterea proprie, ci era reprezentantul lui Dumnezeu înaintea poporului. Iată de ce Dumnezeu îl socotea pe rege responsabil să domnească în dreptate, după Legea Vechiului Testament.

Atunci când a spus că Isus Hristos este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om, Pavel nu nega slujirea celorlalți mijlocitori despre care am vorbit. El se focaliza pe slujirea unică de mijlocire a lui Hristos în termenii rolului Său de mediere. Rolul lui Hristos de Mijlocitor este cu totul unic, iar acea unicitate se găsește nu doar în lucrarea Sa de mijlocire, ci și în Persoana Sa – Hristos și doar Hristos este Dumnezeu-Om. El este Dumnezeu întrupat, Dumnezeu cu noi. Dar ce face Dumnezeu ca să producă împăcarea și răscumpărarea dintre Dumnezeu și oameni? Dumnezeu Fiul ia asupra Sa umanitatea noastră și Se așază în acel gol, producând împăcarea între Dumnezeu și poporul Său. În

acea lucrare de mijlocire, în particular în lucrarea de ispășire, Hristos și doar Hristos deține calificativele ca să facă ceea ce este necesar pentru înfăptuirea împăcării.

În cartea sa, *Cur Deus homo* (De ce Dumnezeu-Om?), Anselm de Canterbury a explicat de ce era necesar pentru mântuirea noastră ca Mijlocitorul nostru să fie în posesia dumnezeirii și a umanității. Ce anume face credința creștină să fie unică și diferită de toate celelalte religii din lume? Răspunsul este simplu: Hristos. Nicio altă religie nu are un mijlocitor divin-uman. Nicio altă religie din lume nu are o ispășire care să astupe cea prăpastie dintre Dumnezeu și om. Niciun alt lider al lumii sau lider religios mondial nu s-a întors din morți. Confucius a avut înțelepciune, dar el a murit și așa a rămas. Muhammad este mort. Buddha este mort și așa mai departe. Dar numai Hristos are abilitatea de a face pace între Dumnezeu și om. Nimeni altul nu a fost fără păcat. Noi susținem că Hristos este singura cale de mântuire pentru că doar El, în Persoana Sa, are atributele necesare pentru a face lucrarea de mijlocire necesară împăcării.

Oamenii pun uneori întrebarea: „De ce este Dumnezeu atât de îngust încât oferă un singur Mântuitor?” Mai degrabă oamenii ar trebui să se întrebe: „De ce ne-

ar da Dumnezeu orice Mântuitor? De ce să nu ne condamnă pe bună dreptate pe toți și să Își manifeste dreptatea dându-ne ceea ce merităm? De ce să se deranjeze El în profunzimile și bogățiile harului Lui ca să ne dea un Mijlocitor care să ocupe locul nostru, care să primească judecata pe care noi o merităm, și care să ne dea neprihănirea de care avem atât de disperată nevoie?” Oamenii trebuie să fie atenți, și mai ales creștinii, să nu trateze cu superficialitate unicitatea lui Hristos. Dumnezeu este gelos pentru Fiul Său. Isus este singurul Său Fiu. În Noul Testament Dumnezeu Se face auzit de trei ori, iar două dintre circumstanțe constituie anunțuri din Cer despre identitatea Fiului Său. „Acesta este Fiul Meu... de El să ascultați” (v. Matei 3:17; 17:5; cf. Ioan 12:28). Oamenii nu pot înlocui poziția pe care Dumnezeu I-a rânduit-o lui Hristos din toată veșnicia, prin care doar El este vrednic să primească glorie, cinste, stăpânire și putere. Dumnezeu le poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să Îl primească și să Îl cinstească pe Hristos. Dumnezeu nu va accepta pe nimeni altcineva în locul Fiului.

Observați că, atunci când Pavel face afirmația că există un singur Mijlocitor, el o prefațează spunând că există un singur Dumnezeu. Această unicitate a fost declarată pe tot parcursul Vechiului Testament, în care

Dumnezeu a tratat idolatria cu maximă severitate. Chiar prima poruncă a fost o poruncă a exclusivității: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exod 20:3). Închinarea la zeitățile păgâne a primit condamnarea din partea lui Dumnezeu. El n-a văzut nimic plăcut în religia falsă, ci a văzut în ea o răzvrătire sistematică față de gloria Sa. Pavel aduce aceste idei laolaltă. Există un singur Dumnezeu, iar Dumnezeu are un singur Fiu, și există un singur Mijlocitor între Dumnezeu și om. Acest adevăr este dificil de acceptat de cei care au plonjat în pluralism, însă ei vor avea de luptat cu Hristos și cu apostolii în acest aspect. Biblia nu oferă nicio nădejde că închinătorii sinceri la alte religii vor fi mântuiți fără credința personală în Isus Hristos.

Unii cred că practicanții altor religii pot fi mântuiți prin Hristos, susținând că ei I se închină în ignoranță, chiar dacă se închină la altceva sau altcineva. Argumentul ar fi că Dumnezeu i-ar aplica beneficiile lucrării lui Hristos oricărui om care se închină sincer sau care este sincer religios. Negația din articolul 4 spune că nu doar că Hristos este necesar, ci și credința personală în Hristos este necesară. Așa cum le spunea Pavel grecilor, „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și le poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindenii să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în

care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care le-a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți” (F.A. 17:30-31). Există o cerință universală adresată tuturor oamenilor să se închine lui Hristos și să mărturisească credința în El.

Haideți să vedem acum articolul 5. Afirmția a 5-a spune:

Noi afirmăm că biserica are porunca lui Dumnezeu și se află astfel sub obligația divină de a-i predica Evanghelia oricărui om viu (Luca 24:47; Matei 28:18-19).

Negația corespunzătoare spune:

Noi negăm că vreo categorie sau grup anume de persoane, oricare ar fi etnia sau identitatea lor culturală, poate fi ignorată sau ocolită în predicarea Evangheliei (1 Cor. 9:19-22). Dumnezeu vrea să zidească o biserică globală alcătuită din oameni din orice seminție, limbă și națiune (Apoc. 7:9).

Articolul 5 afirmă misiunea bisericii, care este definită de Domnul bisericii. El poruncește ca biserica să fie implicată în evanghelizare. Evanghelizarea nu este niciodată opțională pentru biserică. Misiunea nu este

niciodată opțională pentru biserică, dacă ea este ascultătoare de Domnul, care este Capul bisericii. El îi poruncește bisericii să propovăduiască Evanghelia față de orice om în viață.

Unul dintre aspectele cele mai deranjante din creștinismul istoric este să vedem cât de reticentă a fost biserica în ascultarea de această poruncă. Milioane de oameni din lumea de azi n-au auzit niciodată de Isus Hristos. Noi nu am împlinit Marea Trimitere. Nu am făcut ceea ce eram obligați să facem, ca biserică.

Negația din articolul 5 spune: „Noi negăm că vreo categorie sau grup anume de persoane, oricare ar fi etnia sau identitatea lor culturală, poate fi ignorată sau ocolită în predicarea Evangheliei”. Diferite feluri de biserici au tendința de a se concentra pe oameni care să se potrivească într-o anumită matrice în termenii rasei, etniei, clasei sociale, statutului socio-economic, contextului cultural etc. Noi avem înclinația de a ne îndrepta într-o anumită direcție și să ne focalizăm eforturile evanghelistice către oameni ca noi. Dar negația din articolul 5 spune că nu trebuie să fim exclusiviști. Trebuie să predicăm Evanghelia la oameni din orice context imaginabil, din orice grup etnic și din orice grup religios. Uneori nu îi vom evangheliza pe oameni care

sunt implicați în alte religii pentru că ne închipuim cumva că ei trebuie excluși din lucrarea evanghelistică a bisericii. Nu, porunca lui Dumnezeu dată poporului lui Dumnezeu este aceea de a predica Evanghelia la oameni de orice limbă, din orice națiune, din orice trib, tuturor oamenilor, fără deosebire. Aceasta este o obligație uriașă, una de care nu ne-am achitat prea bine.

Capitolul 4

ISUS, DUMNEZEUL-OM

Dumnezeirea lui Hristos este un element esențial al Evangheliei. Conținutul Evangheliei, așa cum îl găsim în Noul Testament, se focalizează pe Persoana și lucrarea lui Isus Hristos. Deși noi facem deosebire între Persoana lui Hristos și lucrarea Lui, nu îndrăznim să le separăm. Importanța Persoanei Sale face ca lucrarea Lui să fie validă și eficace, iar în și prin lucrarea Lui ajungem noi la o înțelegere mai profundă a cine este El, astfel că există o legătură strânsă între cine este și ce face El, adică ce anume împlinește pentru noi. Acesta este elementul definitoriu al articolului 6. Afirmația a 6-a spune:

Noi afirmăm că credința în Isus Hristos, Cuvântul divin (sau Logosul, Ioan 1:1), a doua Persoană a Trinității, co-etern și de aceeași esență cu Tatăl și cu Duhul Sfânt (Evrei 1:3), este fundamentală pentru credința în Evanghelie.

Negația corespunzătoare spune următoarele:

Noi negăm că vreo gândire despre Isus Hristos,

care reduce sau respinge dumnezeirea Lui deplină, ar fi credința evanghelică sau că ar putea duce la mântuire.

Observăm că primul lucru afirmat despre Isus este că El este Cuvântul divin. Aceasta este o referință explicită la Ioan 1, unde Hristos este identificat ca *Logosul* sau Cuvântul veșnic: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Ulterior citim următoarele: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi” (v. 14). Aceasta este o referință la ceea ce noi denumim *crisologia Logosului*.

Această idee a Cuvântului divin sau a Logosului veșnic despre care Ioan vorbește în Evanghelia Lui a căpătat multă atenție în teologia creștină în primele trei secole ale istoriei bisericii. Cei din biserică primară care erau familiarizați cu tradițiile filozofiei grecești au înțeles sensul complet al termenului *logos* din filozofia clasică greacă. *Logosul* exprima principiul coerenței și ordinii transcendente care aduce toate lucrurile împreună într-un cosmos unificat. Pentru greci, *logosul* era un principiu abstract și era evident că nimeni nu se gândea la el ca la o persoană. Ioan a împrumutat acest termen din gândirea filozofică greacă, dar nu l-a lăsat neschimbat, ci a turnat asupra lui conceptul ebraic al

unui Dumnezeu personal.

Noi afirmăm veșnicia lui Hristos și respingem orice încercare de a-L reduce pe Isus la o ființă creată. Acest lucru este confirmat în afirmația a 6-a, care Îl descrie pe Hristos ca fiind coetern și de aceeași esență cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Aceasta definește pe scurt doctrina Trinității și ne conduce înapoi în istorie la conciliile ecumenice din primele secole, mai concret la Conciliul de la Niceea și la Conciliul de la Calcedon. Conciliul de la Niceea, de unde avem și Crezul de la Niceea, a fost organizat din cauza crizei cu care biserica s-a confruntat în prima parte a secolului al IV-lea legat de învățătura unui om pe nume Arius. Alături de colaboratorii lui, Arius a negat Trinitatea și dumnezeirea lui Hristos, susținând că Hristos ar fi fost prima ființă creată de Dumnezeu și că Hristos, sau *Logosul*, a fost Cel care a creat ulterior lumea. Dar chiar dacă El a fost Creatorul lumii, *Logosul* era El însuși o ființă creată, astfel că a avut un moment al începutului existenței Sale în timp și, fiind ființă creată, cu siguranță că era inferior lui Dumnezeu.

Arius a spus că acest *Logos* era ca Dumnezeu în anumite aspecte. El a spus că *Logosul* era *homoiousios*

cu Dumnezeu, sensul fiind că era „de aceeași substanță”. Arius a agreat că *Logosul* era ca Tatăl în ființa Sa, dar a spus că *Logosul* nu era de aceeași *esență* cu Tatăl. Altfel spus, El nu a participat la ființa divină. El nu era Dumnezeu. Partidele ortodoxe ale bisericii, care susțineau Trinitatea, au condamnat arianismul din secolul al IV-lea. Ele au insistat pe folosirea termenului *homoousios*, cu sensul de „aceeași substanță”. Perspectiva biblică asupra Trinității a fost de atunci încoace că cele trei Persoane ale Dumnezeirii sunt Una în esență, chiar dacă sunt trei în persoană. De aceea, când afirmația a 6-a vorbește despre Cuvântul divin ca fiind coetern și de aceeași esență cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, aceasta este ideea avută în vedere. O mărturisire a dumnezeirii complete a lui Isus Hristos este fundamentală și esențială pentru credința evanghelică. Nimeni nu poate privi către Hristos spre mântuirea lui și în același timp să Îi respingă dumnezeirea, așa cum făceau arienii.

Arianismul nu a încetat să existe odată cu Conciliile de la Niceea și Calcedon. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele de pe Urmă (mormonii) și Martorii lui Iehova sunt urmașii lui Arius în respingerea dumnezeirii lui Hristos. Deși aceste religii Îl pun pe Isus într-o poziție înălțată, el își însușesc poziția ariană prin negarea aspectului coetern și de aceeași esență a lui Isus

cu Tatăl. De exemplu, mormonii susțin o versiune a preexistenței lui Hristos, anume că El a existat dinainte de apariția lumii, dar ei neagă că El este veșnic. Aici vedem legătura lor cu arianismul: ei cred că Dumnezeu L-a creat mai întâi pe Hristos, apoi Hristos a creat lumea, astfel că Hristos a existat înaintea lumii, dar nu dintotdeauna. El rămâne o ființă creată – cea mai înălțată, dar totuși creată.

Arianismul a creat o problemă nu doar pentru teologia bisericii, ci și în ce privește închinarea ei. Creștinismul a apărut pe fondul iudaismului istoric, iar Noul Testament nu îl respinge pe Vechiul. Vechiul Testament interzice clar închinarea la orice ființă creată. Închinarea la o ființă creată – oricât de înălțată ar fi ea – este esența idolatriei. Acesta este unul dintre motivele pentru care Noul testament se străduiește atât de mult, în cărți precum Coloseni și Evrei, să respingă ideea că Isus ar fi un înger superior. Scriptura arată clar că Hristos este deasupra oricărei ființe angelice și că El este cu adevărat de aceeași substanță divină cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

La fel cum afirmația clară despre dumnezeirea lui Hristos este parte integrantă din Evanghelia biblică, tot așa trebuie să fie și afirmația clară despre umanitatea

Lui. Și găsim acest adevăr în afirmația a 7-a:

Noi afirmăm că Isus Hristos este Dumnezeu întrupat (Ioan 1:14). Fiind descendent al lui David și născut din fecioară (Rom. 1:3), El a avut o natura umană adevărată, a fost supus Legii lui Dumnezeu (Gal. 4:5) și a fost asemenea nouă în toate lucrurile, cu excepția păcatului (Evrei 2:17; 7:26-28). Noi afirmăm că credința în umanitatea adevărată a lui Hristos este esențială pentru credința în Evanghelie.

Negația corespunzătoare este următoarea:

Noi negăm că vreun om care respinge umanitatea lui Hristos, întruparea Lui sau puritatea Lui fără păcat, sau care susține că aceste adevăruri nu ar fi esențiale pentru Evanghelie, va fi mântuit (1 Ioan 4:2-3).

Dacă mergem mai departe în secolul al V-lea și ajungem la Conciliul de la Calcedon, descoperim biserica mărturisind că Hristos este om adevărat și Dumnezeu adevărat, având două naturi distincte: una umană și una divină. La fel cum este vital să afirmăm natura divină a lui Hristos, cum a fost atentă biserica să facă acest lucru în secolul al IV-lea, tot așa este vital să proclamăm umanitatea lui Hristos. Hristos a devenit noul

Adam în umanitatea Sa, devenind reprezentantul nostru uman supunându-Se voluntar Legii, trăind o viață de o neprihănire perfectă și aducându-Se ca jertfă pe cruce, ca ispășire pentru păcatele noastre. Pentru lucrarea Sa răscumpărătoare a fost crucial ca El să o procure în umanitatea Sa, având o viață perfectă, lipsită de păcat. Pentru ca El să Se califice să ne fie Mântuitor, Isus trebuia să fie fără păcat. Isus trebuia să trăiască o viață de ascultare perfectă. Dacă El ar fi păcătuit, nu S-ar fi calificat să Se aducă jertfă de ispășire, cu atât mai puțin pentru noi și pentru păcatele noastre. Iată cum perfecțiunea lui Hristos este legată de conceptul biblic al răscumpărării.

Aici se afirmă că Isus este Dumnezeu întrupat. Astfel, ni se reamintește de următorul adevăr: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). El este Emanuel, Dumnezeu cu noi. El este descendentul lui David, născut din fecioară. Da, felul în care Hristos a venit în lume a fost miraculos, dar în termenii naturii Sale umane, El vine din genealogia lui David.

Noul Testament ne atrage atenția asupra importanței adevărului că Isus este Fiul lui David, dar în același timp și că El este Domnul lui David. Iar Psalmul 110:1 spune: „Domnul I-a zis Domnului meu: „Șezi la

dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”’. Cel ce a venit din rădăcina și linia genealogică a lui David a fost în același timp Domnul lui David. El este denumit Fiul cel mare al lui David, dacă este să gândim în termeni biblici. În Noul Testament, este crucial faptul că Hristos este urmaș al lui David, pentru că profețiile mesianice ale Vechiului Testament spuneau că Mesia avea să fie un rege ca David și că avea să vină din seminția lui Iuda. Împărăția fusese fâgăduită seminției lui Iuda încă de la binecuvântările patriarhale pe care Iacov le-a dat fiilor lui (Gen. 49:10). Noul Testament notează cu atenție că, în termenii genealogiei Sale umane, Isus a aparținut seminției lui Iuda și, de aceea, era calificat să fie Leul din Iuda, Regele regiilor și Domnul domnilor, împlinind profețiile despre Mesia făcute în Vechiul Testament.

Articolul 7 sună că noi negăm că vreun om poate fi mântuit atât timp cât respinge umanitatea lui Hristos, întruparea Lui și viața Sa fără păcat, sau care susține că aceste adevăruri n-ar fi esențiale pentru Evanghelie. Aceasta este o negare categorică. Ea așază întreaga chestiune a mântuirii în strânsă dependență de afirmarea umanității lui Isus. Autorii acestui document au avut în vedere una dintre cele mai timpurii erezii cu care s-a confruntat biserica, erezie tratată chiar și

în Noul Testament, anume erezia docetismului. Doceștiții, care erau influențați de filozofia greacă și de perspectiva negativă asupra lumii materiale, negau că Isus avusese un trup omenesc real. Ei credeau că este de neconceput ca o zeitate să poată deveni vreodată unită cu un trup omenesc, pentru că ceea ce este fizic este inerent imperfect. Principala piatră de poticnire a grecilor nu era atât de mult învierea pe cât era întruparea.

În epistolele sale, Ioan face afirmații categorice atunci când tratează chestiunea duhului lui antihrist. Pentru Ioan și pentru ceilalți autori ai Noului Testament, oricine nega întruparea lui Dumnezeu și umanitatea reală a lui Isus era de la antihrist. Datorită faptului că Noul Testament subliniază realitatea naturii umane a lui Isus, autorii acestui document afirmă deopotrivă dumnezeirea și umanitatea lui Hristos. Noi ne aducem aminte că articolul 5 afirma că Hristos este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, și aceasta pentru că doar El este Cel care are două naturi, una divină și una umană.

Când ne uităm la istoria creștinismului, vedem că dumnezeirea lui Hristos a fost atacată în primele patru secole. În secolul al IV-lea, biserica s-a confruntat cu controversa ariană, iar controversa din secolul al V-lea

a condus la Conciliul de la Calcedon, din anul 451. Apoi am constatat apariția teologiei liberale, în secolul al XIX-lea, teologie care a respins aproape toate lucrurile supranaturale, în particular dumnezeirea lui Hristos. Această controversă a continuat și în secolul XX. O mărturisire completă a dumnezeirii lui Hristos este una dintre cele mai importante controverse cu care biserica a trebuit să se confrunte, din cauza impactului liberalismului din secolul al XIX-lea asupra denominațiilor din vremurile noastre. Noi suntem conștienți că trăim una dintre acele epoci din istoria bisericii când dumnezeirea lui Hristos este atacată. În zelul nostru de a afirma dumnezeirea lui Hristos în fața celor care L-ar reduce la o simplă ființă umană, trebuie să fim atenți să nu încețoșăm realitatea umanității Sale. Trebuie să susținem deopotrivă dumnezeirea și umanitatea Lui.

Capitolul 5

JERTFA PERFECTĂ

În inima veștii bune a Noului Testament este mesajul crucii. Prin moartea Sa, Hristos a împlinit o lucrare care a adus împăcarea între Dumnezeu și toți cei care își pun credința în Hristos. Iată de ce apostolul Pavel a spus că era hotărât să nu predice nimic altceva decât pe Hristos și pe El răstignit (1 Cor. 2:2). Acesta este elementul pe care se focalizează articolul 8. Afirmăția 8 spun:

Noi afirmăm că ispășirea lui Hristos, prin care, în ascultarea Lui, a adus o jertfă perfectă, stingând mânia Tatălui plătind pentru păcatele noastre și satisfăcând dreptatea divină în locul nostru, după planul veșnic al lui Dumnezeu, este un element esențial al Evangheliei.

Negația corespunzătoare este următoarea:

Noi negăm că vreo perspectivă asupra ispășirii, care respinge satisfacerea substitutivă a dreptății divine și ceea ce ea a împlinit în locul credincioșilor, este compatibilă cu învățătura Evangheliei.

O ispășire este o plată pentru păcat. Ea nu este o plată făcută de noi, individual, pentru că suntem incapabili de a aduce orice fel de jertfă înaintea lui Dumnezeu astfel încât să satisfacă cerințele dreptății Lui. Caracterul lui Dumnezeu face ispășirea necesară, pentru că El este cu totul drept. El este atât de drept, încât nu poate trece păcatul cu vederea sau să uite de dedicarea Sa față de integritatea și neprihănirea proprie. Motivul pentru care Evanghelia este veste bună, așa cum am spus mai devreme, este că ea răspunde la cea mai importantă dilemă cu care se confruntă orice om: întrucât suntem păcătoși, nu suntem nici drepti și nici neprihăniți, iar Dumnezeu rămâne neschimbător și veșnic drept și neprihănit. Așadar, întrebarea este aceasta: Cum poate un om nedrept să spera să treacă de judecata unui Dumnezeu sfânt și drept?

Remediul la această problemă se găsește în planul veșnic al lui Dumnezeu de a veni cu o cale a mântuirii pentru poporul Său, în așa fel încât păcatele lor să fie acoperite și dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută. Dumnezeu nu este dispus să Își negocieze neprihănirea. În Evanghelie, Dumnezeu Se descoperă ca fiind depotrivă drept și Acela care îi îndreptățește pe păcătoși (Rom. 3:25-26). Lucrarea critică avută în vedere aici este lucrarea lui Hristos pe cruce, prin care El a adus o

jertfă de ispășire pentru poporul Lui. Această ispășire oferită de Hristos în ascultare de Tatăl este o jertfă perfectă, care stinge mânia Tatălui plătind pentru păcatele noastre și satisfăcând dreptatea divină.

În legătură cu ispășirea sunt aduși în discuție adeseori doi termeni, anume *expiția* și *propițierea*. *Expiția* are de-a face cu îndepărtarea păcatelor de la noi. În Vechiul Testament, de Ziua Ispășirii erau jertfite mai multe animale (Lev. 16). În fapt, marele preot trebuia să jertfească diferite animale pentru propria purificare înainte de a aduce jertfa substitutivă de ispășire înaintea lui Dumnezeu. Apoi preotul își punea mâinile pe capul unui țap, iar acesta era alungat în pustie, departe de tabără și de prezența lui Dumnezeu. Acest gest simboliza îndepărtarea păcatelor poporului din prezența lui Dumnezeu, sau ceea ce noi am numi iertarea păcatelor, anume că ele nu mai există.

Pentru a comunica ideea expiației, Biblia folosește expresii precum „cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Ps. 103:12). Așadar, îndepărtarea păcatelor noastre este realizată pentru că Dumnezeu transferă legal vinovăția și păcatul nostru din contul nostru în al lui Hristos, care devine purtătorul păcatelor noastre. Un

pasaj crucial pentru a înțelege felul cum apostolii Noului Testament au văzut crucea este cel din Isaia 53, care ne vorbește despre Robul Domnului, care poartă nelegiuirile poporului Său. Domnul a găsit cu cale să Îl lovească pe El, punând păcatele noastre asupra Lui. Aceasta este expiația – păcatele noastre sunt transferare de la noi în contul lui Hristos. Pe cruce, când Hristos SA-a adus ca jertfă perfectă în locul nostru, El a luat asupra Sa ceea ce noi meritam.

În Vechiul Testament, încălcarea Legii lui Dumnezeu însemna să ajungi sub blestemul Lui. Tot așa, când noi păcătuim împotriva lui Dumnezeu, ajungem sub blestemul Lui, sub judecata pe care El o face pentru răutatea noastră. Dacă ar trebui să venim la judecata Lui cu ce suntem și avem noi, am fi expuși total măsurii complete a mâniei lui Dumnezeu. Dar Pavel ne spune în Galateni că Hristos ia asupra Lui blestemul pe care noi îl merităm (Gal. 3:13). El face acest lucru ca Substitut al nostru. Blestemul pe care noi îl merităm este purtat în locul nostru de Isus. Asta înseamnă, așa cum spune și negația de mai sus, că Hristos a făcut o ispășire *substitutivă*. Prețul este plătit de un substitut, de altcineva decât cel vinovat. Din perspectivă legală, noi toți am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și ne-am ales cu o datorie morală înaintea perfecțiunii Lui. Noi toți

suntem niște datornici care nu avem cum să ne plătim datoriile.

Există o diferență între ceea ce noi numim datorie *pecuniară* și ceea ce este o datorie *morală*. O datorie pecuniară este atunci când le datorăm bani altora. Când spunem în Rugăciunea Domnului, „și ne iartă nouă greșelile [datoriile, lit. ESV] noastre, precum și noi iertăm greșiților [datornicilor, lit. ESV] noștri” (Matei 6:12), noi nu vorbim despre datorii pecuniare, ci de datorii morale. Ilustrația mea favorită pentru acest fel de datorie este cea a unui băiețel care merge la teagueaua unui vânzător de înghețată și cere două cupe de înghețată cu ciocolată. Vânzătorul îi dă cornul cu înghețată și îi spune că „costă doi dolari”. O privire dezamăgită se ivește pe fața copilului când bagă mâna în buzunar și scoate de acolo o singură bancnotă de un dolar, spunând: „Dar mami mi-a dat doar un dolar”. El nu are suficienți bani să își plătească înghețata, să își achite datoria. Observând acest lucru, m-am dus la vânzător și i-am dat o bancnotă de un dolar. Întrebarea este acum: Este oare vânzătorul obligat să accepte plata printr-un substitut? Da. Eu îi ofer bancnota în locul copilului, iar vânzătorul trebuie să o primească, pentru că aceea este plata datoriei. Nu contează cine plătește

datoria atâta timp cât ea este plătită în numele datornicului.

Dar să zicem că scenariul ar fi diferit. Imaginați-vă că mă aflu în magazin și vânzătorul este la bucătărie. Băiatul intră în magazin, se duce după teighea, ia două cupe de înghețată, la pune într-un cornet și o ia la fugă pe ușă. Vânzătorul îl apucă de haină și îi spune: „Stai un pic, tinere. Ce îți închipui că faci aici?” Apoi cheamă poliția, pentru că băiatul a furat înghețata. Sosește imediat polițistul, iar vânzătorul îi explică toată povestea, cum l-a prins pe băiat furând înghețata. După ce am văzut toate acestea, eu intervin spunând: „Am aici doi dolari. Dați-mi voie să plătesc prețul ei, și haideți să-l iertăm”. Este vânzătorul obligat să accepte acea plată? Nu, pentru că aici nu avem de-a face cu o simplă datorie monetară, ci și cu una morală. Dacă un substitut se oferă să plătească consecințele sau pedeapsa unei datorii morale, cel care a fost ofensat are de ales dacă acceptă sau nu plata printr-un substitut.

În ispășirea lui Hristos, Tatăl acceptă jertfa făcută de Fiul Său, iar dreptatea Lui este satisfăcută (propoziția). În timp ce *expiția* are de-a face cu îndepărtarea sau ștergerea păcatelor noastre, *propoziția* are de-a face

cu relația noastră cu Dumnezeu. În ispășire, Hristos satisface cerințele lui Dumnezeu, ceea ce Îl face pe Dumnezeu capabil să extindă apoi beneficiile răscumpărării tuturor celor reprezentați de Cel care face propițierea, adică Isus.

Evident că, de-a lungul istoriei bisericii, au existat multe teorii ale ispășirii care au negat natura satisfăcătoare sau substitutivă a ispășirii. Unele au redus ispășirea la un exemplu de act eroic de sacrificiu de sine omenesc sau la o lecție pe care Dumnezeu le-o dă oamenilor pentru a ilustra că El tratează păcatul cu seriozitate și dreptate. Negarea din articolul 8 respinge aceste perspective eretice și afirmă natura substitutivă și satisfăcătoare a ispășirii.

După ce tratează chestiunea ispășirii, documentul nostru merge mai departe și statuează un alt adevăr important care țintește esența mântuirii noastre: dubla imputare. Afirmatia 9 spune următoarele:

Noi afirmăm că lucrarea mântuitoare a lui Hristos a inclus deopotrivă viața și moartea Lui în locul nostru (Gal. 3:13). Noi declarăm că credința în ascultarea perfectă a lui Hristos, prin care El a împlinit toate cerințele Legii lui Dumnezeu în locul nostru, este esențială pentru Evanghelie.

Negația corespunzătoare este următoarea:

Noi negăm că mântuirea noastră ar fi fost obținută doar sau exclusiv prin moartea lui Hristos, fără a include viața Sa perfect neprihănită.

Pe de o parte, vinovăția și păcatul nostru sunt transferate în contul lui Hristos, în loc să rămână în contul nostru. Dar în plus, măsura deplină a mântuirii noastre are loc când Dumnezeu transferă în contul nostru meritele și neprihănirea pe care Hristos le-a câștigat prin viața Sa de ascultare perfectă. De aceea, Evanghelia nu este doar un mesaj despre moartea lui Hristos, ci și unul despre viața Lui. Deopotrivă viața și moartea lui Hristos sunt necesare pentru mântuirea noastră. Răscumpărarea nu a fost realizată pentru că Hristos a venit pe pământ în Vinerea Mare, a murit și S-a întors la Cer. El s-a născut din femeie, S-a supus în fiecare aspect Legii, de la începutul și până la sfârșitul vieții Sale. El este noul reprezentant al poporului legământului lui Dumnezeu, ultimul Adam. La fel cum, prin neascultarea primului Adam, care a reprezentat rasa omenească, moartea și toate consecințele dezastruoase au venit asupra lumii, tot așa Noul Testament vorbește despre ultimul Adam, prin a cărui ascultare putem fi împăcați cu Dumnezeu (1 Cor. 15:21-22, 45).

În moartea lui Hristos, judecata negativă a păcatului nostru este satisfăcută și împlinită, dar în viața Lui sunt procurate meritele și neprihănirea pozitivă. Iar noi avem nevoie de ambele. Avem nevoie de ceva care să îndepărteze vinovăția noastră, și exact asta face ispășirea. Dar dacă asta ar fi tot ceea ce Hristos a făcut, atunci nu ar face decât să ne ducă la punctul zero. Ne-ar da nevinovăție, dar nu ne-ar da neprihănire. Neprihănirea este ceva ce trebuie obținut, doar că noi nu suntem capabili să o obținem prin noi înșine. Ideea este că Evanghelia ne spune că Hristos a murit pentru noi și că El a și trăit pentru noi. El ia vinovăția noastră prin imputare și ne dă meritul Lui tot prin imputare [sau transfer ori atribuire, n.tr.].

Credința în ascultarea perfectă a lui Hristos, prin care El a împlinit toate cerințele Legii lui Dumnezeu pentru noi este esențială pentru mântuire. Când ne punem credința în Hristos, ne punem credința nu doar în Persoana, ci și în lucrarea Lui, în ceea ce a obținut El în locul nostru. A crede Evanghelia nu înseamnă să fim disperați să trăim suficient de neprihănit pentru a satisface cerințele dreptății lui Dumnezeu, ci să credem și să ne bazăm pe ceea ce Hristos a făcut pentru noi prin viața și prin moartea Lui.

Dincolo de termenii expliciți ai Evangheliei, care declară că suntem îndreptățiți prin credința în Isus Hristos, se află prezumția tacită că îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu este prin fapte și doar prin fapte. Cum este posibil așa ceva? Nu ne străduim noi din răputeri să apărăm doctrina îndreptățirii doar prin credință? Cum poate fi îndreptățirea doar prin fapte? Explicația este că îndreptățirea noastră vine prin *faptele lui Isus Hristos*. Asta vrem noi să spunem când spunem că suntem îndreptățiți prin credință. Noi avem credință și încredere în faptele făcute de *altcineva*, nu de noi. Faptele lui Isus sunt ceea ce câștigă neprihănirea și binecuvântarea făgăduințelor lui Dumnezeu, iar acordul inițial făcut între Dumnezeu și om este împlinit prin faptele Lui bune. Acolo unde Adam a eșuat în faptele lui, Hristos a fost victorios în ale Sale, și prin faptele Lui suntem noi răscumparați când ne punem credința în El. În esență, noi vom fi judecați după faptele noastre, astfel că vom sta înaintea lui Dumnezeu într-una din două ipostaze. Fie vom sta acolo în baza faptelor lui Hristos, fie în baza faptelor noastre. Dacă ne vom baza pe faptele noastre, vă garantez că vom avea de-a face cu o veste tristă. Dar dacă ne vom baza pe faptele lui Hristos, vom sta acolo pe temelia veștii bune a Evangheliei.

Capitolul 6

ÎNVIEREA ȘI ÎNDREPTĂȚIREA

În Noul Testament, când biserica primară a propovăduit mesajul lui Hristos, el includea un rezumat al vieții lui Hristos cuprinzând crucea, ispășirea și învierea. Expresia *El a înviat* este vitală pentru înțelegerea mesajului Noului Testament și a creștinismului istoric, așa cum vedem reflectat în articolul 10 din documentul „Evanghelia lui Isus Hristos”. Afirmatia a 10-a spune:

Noi afirmăm că învierea trupească a lui Hristos din morți este esențială pentru Evanghelia biblică (1 Cor. 15:14).

Negația corespunzătoare spune următorul lucru:

Noi negăm validitatea oricărei așa-zise evanghelii care respinge realitatea istorică a învierii trupеști a lui Hristos.

Primul lucru pe care îl vedem în învierea lui Isus este că Hristos însuși este răzbunat. În și prin Sine, El a fost fără păcat. Moartea nu avea nimic de cerut din par-

tea Lui, pentru că moartea este pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcat, iar dacă cineva este totalmente lipsit de păcat, ar fi nedrept ca Dumnezeu să îl pedepsească veșnic pentru păcat. Noi știm că Hristos a luat voluntar păcatele noastre asupra Sa, și că suferința pe care El a îndurat-o pe cruce nu a fost dată de vinovăția Lui, ci de a noastră. Cu toate acestea, prin învierea lui Isus, Dumnezeu declară nevinovăția și neprihănirea Fiului Său. Acesta este motivul pentru care Scriptura spune că era imposibil ca moartea să Îl țină captiv ei (F.A. 2:24). Scepticii spun că nu putem crede în înviere pentru că este imposibil ca vreun om să se întoarcă din morți. Noul Testament pune imposibilitatea de cealaltă parte a situației; era imposibil ca El să *nu* învieze din morți – pentru că El era nevinovat.

Al doilea motiv pentru care învierea este atât de importantă pentru Evanghelie este că Noul Testament ne arată că Hristos a făcut ispășire pentru păcatele noastre și că El a înviat spre îndreptățirea noastră. Îndreptățirea noastră înaintea lui Dumnezeu ține de lucrarea lui Hristos. Acum să zicem că El a trăit o viață perfectă de neprihănire, a murit dar a rămas așa a rămas. Nu avem niciun motiv să credem că jertfa pe care El a adus-o a fost acceptată vreodată de Tatăl. Dar așa cum ne spune Pavel în discursul lui din Atena, Tatăl L-

a restaurat pe Fiul și a arătat veridicitatea lucrării Sale de împăcare prin înviere (F.A. 17:22-31). Dumnezeu mărturisește că El a fost satisfăcut de lucrarea Fiului Său înviindu-L din morți.

Acesta este un element pe care nu trebuie să îl neglijăm. De multe ori, când creștinii se gândesc la învierea lui Hristos, principalul beneficiu pe care caută să îl aibă din înviere este nădejdea pe care ea ne-o dă că vom trăi dincolo de mormânt. Desigur, Noul Testament ne arată că Hristos a înviat nu doar pentru Sine, ci ca pârghă a aceluia care vor fi părtași învierii, demonstrându-ne că Dumnezeu a promis să îi facă părtași fericirii lui Hristos pe toți cei pe care El îi reprezintă (1 Cor. 15:23). Noi avem cu adevărat nădejdea vieții veșnice ratificată și confirmată față de noi prin învierea lui Isus. Dar când ne gândim la acel beneficiu minunat – că vom trăi dincolo de mormânt – nu ar trebui să uităm de legătura dintre înviere și îndreptățire. Motivul pentru care vom trăi dincolo de mormânt ține de faptul că puterea mormântului a fost învinsă de Hristos prin ispășirea Lui și prin viața Lui de ascultare perfectă. În această privință, învierea este inseparabilă de îndreptățirea noastră și, de aceea, este esențială pentru Evanghelie.

Apostolul Pavel a fost nevoit să îi confrunte pe cei care voiau să construiască un creștinism fără înviere. El aduce cea mai abilă apărare a caracterului istoric autentic al învierii în 1 Corinteni 15, unde se adresează celor care ar încerca să aibă un creștinism fără înviere. Pavel a spus astfel că, dacă n-ar exista învierea, atunci Hristos n-a înviat, iar dacă Hristos n-a înviat, atunci ce se întâmplă? Care sunt consecințele? El ia premisa că Hristos n-ar fi înviat și o conduce la concluzia ei logică și absurdă. De ce să Îi mai dea cineva vreo importanță lui Hristos, dacă El ar fi mort? Așa cum scria Pavel, dacă Hristos nu a înviat, atunci noi suntem încă în păcatele noastre. Vedeți voi, nu avem niciun motiv să credem că am fost îndreptățiți. Am fi niște falși martori ai lui Dumnezeu. I-am spune lumii nu doar că Hristos a înviat din morți, ci și că Dumnezeu L-a înviat. Dar dacă acest lucru este neadevărat, atunci predicarea și credința noastră sunt în zadar. Am fi cei mai vrednici de milă dintre toți oamenii. Cei care au murit au pierit, iar noi n-avem nicio nădejde dincolo de mormânt.

Pavel spune că este o nebunie să încerci să reduci creștinismul la un sistem etic care ignoră afirmarea centrală a învierii. În acele secole când învierea lui Hristos a fost negată (sec. IV, V, XIX și XX), au fost făcute în-

cercări masive de a deconstrui și reconstrui creștinismul istoric așa încât să omită învierea. Am fost timp de mulți ani membru într-o congregație în care predicatorul nu credea în învierea istorică reală a lui Hristos. El îi conferea un fel de sens simbolic, spunând că mesajul învierii din Noul Testament este menit să ne facă să tratăm cu mai mult curaj ziua de mâine. Această gândire mi se părea mai aproape de cea a lui Friedrich Nietzsche decât de Noul Testament, așa că i-am zis: „Dacă Hristos este mort, o să dorm mâine dimineață. Nu îmi voi mai petrece nici măcar cinci minute din viață ca un creștin, dacă aceea este o nădejde falsă”. În fapt, dacă învierea nu ar fi adevărată, aș fi printre cei mai vrednici de milă, pentru că mi-am dedicat viața slujirii unui stăpân mort, nu unui Domn înviat.

Secolul XX a demarat cu un efort de a reinterpretă Noul Testament așa încât să i se dea învierii sensul unei experiențe existențiale a ucenicilor, prin care ei ar fi ajuns dintr-o dată să înțeleagă cine era Isus și ce intenții avusese El. Întreaga narațiune a Noului Testament care include aparițiile de după înviere a fost interpretată ca și cum ar fi niște pilde care indică faptul că ucenicii L-au văzut pe Isus doar într-un sens cognitiv; ei își dădeau seama acum cine fusese El. Ei nu au avut o experiență reală, senzorială, de a vedea în realitate cu ochii lor o

persoană care înviase din morți.

Așa cum spune documentul nostru, dacă negi învierea reală, trupească și istorică a lui Hristos, ai negat însăși esența Evangheliei, și oricare ar fi credința ta, nu este credința în Evanghelie care ne este dată în Noul Testament. Din nou, documentul spune că noi respingem validitatea oricărei așa-numite evanghelii care neagă realitatea istorică a învierii trupesti a lui Hristos.

Cele trei trăsături folosite în această negație sunt importante și trebuie ținute minte. În primul rând, învierea este *istorică*. În al doilea rând, ea este *reală*. În al treilea rând, ea este *trupească*. Afirmatia spune că în inima Evangheliei stă pretenția că Isus din Nazaret a venit cu adevărat înapoi din morți, și că El a venit în același trup cu care a murit. El nu era un trup nou, ci doar un trup schimbat. Era un trup glorificat, dar a existat continuitate între trupul care a fost pus în mormânt și trupul care a ieșit de acolo. Învierea a fost fizică, trupească. A fost o înviere reală care a avut loc în spațiu și timp.

Ne vom îndrepta atenția acum către articolul 11, care se focalizează pe doctrina îndreptățirii. Afirmatia a 11-a spune:

Noi afirmăm că doctrina biblică a îndreptățirii

doar prin credință și doar în Hristos este esențială pentru Evanghelie (Rom. 3:28; 4:5; Gal. 2:16).

Negația corespunzătoare spune următoarele:

Noi negăm că vreo persoană poate crede Evanghelia biblică și în același timp să respingă învățătura apostolică a îndreptățirii doar prin credință și doar în Hristos. Noi negăm de asemenea că există mai mult de o singură Evanghelie adevărată (Gal. 1:6-9).

Persoana și lucrarea lui Hristos stau la inima Evangheliei. Iată de ce mare parte din acest document reaffirmă doctrinele istorice ale bisericii despre Hristos și întruparea, dumnezeirea, ispășirea și învierea Lui. Dar vestea bună nu include doar cine este Isus și ce a făcut El în istorie; vestea bună include și beneficiile ce ne sunt date, care derivă din ceea ce Hristos a împlinit – și nu doar beneficiile, ci și felul cum ele sunt aplicate. Cu alte cuvinte, Evanghelia este și mesajul felului cum suntem legați de Hristos și cum El realizează în practică mântuirea noastră, a felului cum El este Mântuitorul nostru.

În Romani 1, apostolul Pavel anunță descoperirea Evangheliei lui Dumnezeu. El trece apoi prin mai multe capitole explicând conținutul acelei Evanghelii.

El ne conduce către importanța centrală a doctrinei îndreptățirii, pentru că îndreptățirea este rodul lucrării realizate de Hristos pentru noi. Prin Persoana și lucrarea Lui suntem noi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Ideea că suntem îndreptățiți prin credință, nu prin faptele Legii, face parte integrantă din Evanghelie.

Încă din perioada Reformei, biserica a mărturisit că îndreptățirea noastră este doar prin credință și doar în Hristos. În fapt, expresia *sola fide*, prescurtarea în limba latină a doctrinei îndreptățirii, are sensul simplu că suntem îndreptățiți doar prin credință. A fi îndreptățiți doar prin credință înseamnă că suntem îndreptățiți punându-ne încrederea doar în Hristos. Reformatorii au spus că singurul instrument sau singura cauză instrumentală a îndreptățirii noastre este credința. Credința este mijlocul prin care primim beneficiile lucrării lui Hristos; ceea ce Hristos a făcut pentru noi este primit prin credință.

Articolul 11 spune că noi negăm că vreo persoană poate crede Evanghelia biblică și în același timp să respingă învățătura apostolică a îndreptățirii doar prin credință și doar în Hristos. Acest lucru explică cea mai mare controversă din istoria creștinismului, care a erupt în secolul al XVI-lea și a produs Reforma

protestantă. Dezbateră din secolul al XVI-lea s-a focalizat pe Evanghelie. Cei care credeau doctrina *sola fide*, sau a îndreptățirii doar prin credință, s-au străduit să apere Evanghelia biblică și apostolică. Disputa dintre protestanți și Biserica Romano-Catolică a fost, în esență, o dispută legată de ce este Evanghelia. Biserica Romano-Catolică a respins și a condamnat *sola fide*, adică îndreptățirea doar prin credință.

Când Pavel a tratat erezia iudaizatorilor în Epistola lui către Galateni, el a scris că noi suntem chemați să acceptăm doar Evanghelia care ne este prezentată în Noul Testament (Gal. 1:6-9). Există o singură Evanghelie, iar acea unică Evanghelie ne spune că suntem îndreptățiți doar prin credință. Această negație spune că, dacă cineva afirmă că el crede în Evanghelie, dar respinge în același timp îndreptățirea doar prin credință, atunci acel om nu crede o evanghelie biblică. Orice altceva ar fi, ea nu este vestea bună a Noului Testament, și trebuie considerată o veste rea.

Aceste afirmații sunt esențiale pentru Evanghelia biblică, pentru Evanghelia adevărată și, fără ele, nu avem parte de esența Evangheliei. La fel ca în secolul al XVI-lea, și în vremurile noastre au existat controverse serioase legate de doctrina îndreptățirii. Mare parte din

acea controversă este rezultatul ignoranței noastre despre sensul elementar al doctrinei îndreptării. Iar aceasta este o poziție periculoasă, pentru că Noul Testament face o legătură inseparabilă între îndreptarea doar prin credință și Evanghelie. Dacă nu înțelegem îndreptarea, în realitate nu înțelegem Evanghelia. Iar dacă vrem să predicăm Evanghelia, trebuie să predicăm îndreptarea doar prin credință.

Capitolul 7

IMPUTAREA

Dintre toate afirmațiile din declarația „Evanghelia lui Isus Hristos: o Celebrare Evanghelică”, articolul 12 statuează cel mai succint diferența dintre teologia evanghelică istorică a Evangheliei și cea formulată tradițional de Biserica Romano-Catolică. Afirmația 12 spune:

Noi afirmăm că doctrina imputării (atribuirii sau socotirii în cont) deopotrivă a păcatelor noastre lui Hristos și a neprihănirii Lui nouă, prin care păcatele noastre sunt complet iertate și suntem pe deplin acceptați, este esențială pentru Evanghelia biblică (2 Cor. 5:19-21).

Negația corespunzătoare spune următoarele:

Noi negăm că suntem îndreptățiți prin neprihănirea lui Hristos infuzată în noi sau prin vreo neprihănire gândită ca și cum ar locui inerent în noi.

După începutul Reformei prin lucrarea lui Martin Luther, dar înaintea Conciliului de la Trent, când gândirea protestantă a fost anatemizată de Biserica Romano-Catolică, a existat o încercare de a aduce laolaltă

cele două tabere. Reprezentanți din grupul reformatoriilor și din Biserica Romano-Catolică s-au întâlnit la Regensburg, în Germania. Ei au încercat să ajungă la un compromis și la reconciliere între cele două tabere și, pentru o scurtă perioadă de timp, lucrurile păreau că se îndreptau într-o astfel de direcție, până când totul s-a năruit.

Aspectul în care cele două părți nu au putut ajunge la acord avea de-a face cu chestiunea temeiului suprem al îndreptării. Pe ce temei va declara Dumnezeu un om ca drept înaintea Lui? Disputa s-a focalizat pe două cuvinte. Primul a fost cuvântul *imputare*, termen favorit evanghelicilor. Biserica Romano-Catolică a insistat pe termenul *infuzare*. Înainte de a analiza diferența dintre ele, trebuie să înțelegem că ambele părți credeau într-un sens că suntem îndreptățiți prin neprihănirea lui Hristos, dar chestiunea critică a devenit următoarea: În ce sens suntem îndreptățiți prin neprihănirea lui Hristos? În ce fel sau în ce manieră este implicată neprihănirea lui Hristos în îndreptățirea noastră? Pentru a înțelege diferența, haideți mai întâi să aruncăm o privire asupra gândirii romano-catolice.

Potrivit Bisericii Romano-Catolice, începutul îndreptării ale loc la botez. Ea consideră botezul ca

mijlocul, instrumentul prin care are loc inițial îndreptățirea. Biserica Romano-Catolică crede că neprihănirea lui Hristos este infuzată în suflet la momentul botezului. Ceea ce vor să spună ei prin *infuzare* este că harul care îndreptățește este turnat în sufletul credinciosului, adică harul neprihănirii lui Hristos. Apoi omul care primește această infuzie de har trebuie să coopereze și să accepte acel har. Conform Conciliului de la Trent, când neprihănirea locuiește în cel credincios, doar acela este momentul când Dumnezeu declară acel om ca drept înaintea Lui.

Când cineva primește harul îndreptățirii și cooperează cu el, acceptându-l, acel om este plasat în starea de mântuire și rămâne așa doar dacă nu comite un păcat de moarte. Un păcat de moarte este denumit astfel pentru că el ucide acest har infuzat din suflet. Odată ce harul este distrus, acel om trebuie să fie îndreptățit din nou, iar re-îndreptățirea are loc prin alt sacrament: penitența. Biserica Romano-Catolică definește sacramentul penitenței ca fiind a doua placă a îndreptățirii pentru cei care și-au ruinat sufletele. Mântuirea este pierdută, astfel că singura cale de a fi restaurată este printr-o infuzie proaspătă de har, care vine acum prin sacramentul penitenței. Ceea ce a provocat controversa cu Luther a fost în primul rând o chestiune legată

de sacramentul penitenței, anume problema indulgențelor.

În opoziție față de Biserica Romano-Catolică, reformatorii au spus că îndreptățirea noastră nu are loc prin infuzare, ci prin *imputare*. Imputarea are de-a face cu declarația legală sau decretul lui Dumnezeu prin care El face schimb între viețile a două persoane. În îndreptățire, imputarea este ca o stradă cu două sensuri, mergând în ambele direcții. În primul rând, Hristos preia pedeapsa pentru păcatele noastre asupra Lui, pe cruce. În ispășire, Hristos este Cel care poartă păcatul. El devine purtătorul păcatului atunci când Dumnezeu transferă asupra Lui vinovăția noastră. Hristos împlinește ritualul Zilei Ispășirii din Vechiul Testament. De Ziua Ispășirii, marele preot își punea simbolic mâinile pe capul unui țap, lucru care simboliza transferul sau *imputarea* păcatelor de la oameni la acel țap. După transferul păcatelor și a vinovăției asupra țapului, acesta era alungat în pustie, în întunericul de afară. Ideea de imputare este adânc înrădăcinată în sistemul jertfelor din Vechiul Testament, iar pe cruce, păcatele noastre sunt transferate asupra lui Hristos prin declarația legală sau juridică a lui Dumnezeu.

Dar aceasta este doar jumătate din îndreptățirea

noastră. După ce Hristos a plătit pentru vinovăția noastră, noi am putea fi în starea de inocență, dar nu avem nici neprihănire și nici merite particulare, iar Dumnezeu, în actul îndreptățirii, se uită să vadă dacă legea neprihănirii Lui este împlinită în noi. Așa cum am văzut, Hristos nu doar a murit pentru poporul Său, ci El a și trăit pentru noi. Răscumpărarea noastră nu a fost realizată doar prin moartea lui Hristos – chiar dacă ea este esențială și crucială pentru mântuirea noastră. Isus nu S-a coborât din Cer în Vinerea Mare ca să meargă la cruce, apoi să se întoarcă la Cer. El S-a născut ca un prunc și S-a supus întregii Legi a lui Dumnezeu de la momentul nașterii Sale. Întreaga Sa viață a fost trăită pentru a împlini Legea lui Dumnezeu în fiecare aspect, astfel că El a câștigat sau a meritat binecuvântarea lui Dumnezeu prin neprihănirea Lui desăvârșită. În îndreptățirea noastră există o dublă imputare. Pe de o parte, vinovăția noastră Îi este imputată sau transferată lui Hristos, și pe de altă parte, neprihănirea Lui este pusă în contul nostru.

Pentru Roma, cauza instrumentală a îndreptățirii este mai întâi botezul și mai apoi sacramentul penitenței. Pentru reformatori, cauza instrumentală a îndreptățirii este credința. Ea este instrumentul prin care noi Îl primim pe Hristos și prin care vrednicia lui Hristos îi

este atribuită celui credincios, astfel că toți cei care își pun credința în Hristos au apoi neprihănirea Lui socotită sau transferată în contul lor. Biserica Romano-Catolică a respins acest concept al imputării, spunând că ar implica ceea ce ei au denumit o ficțiune legală. Altfel spus, dacă Dumnezeu a făcut o declarație legală prin care avea să transfere neprihănirea cuiva în contul altcuiva, acest lucru avea să fie fictiv. Ar implica ideea că Dumnezeu ar minți, pentru că schimbul nu ar fi bazat pe adevăr. Catolicii se întrebau: Cum poate un Dumnezeu drept și sfânt să considere sau să socotească drept pe cineva care, de fapt, nu este așa? Cum poate El să declare pe cineva neprihănit, când acea persoană, în și prin sine, nu este neprihănită? Ei considerau că acest lucru aruncă o umbră asupra integrității lui Dumnezeu și că implică un fel de compromis în neprihănirea Lui.

Reformatorii au răspuns afirmând că aceasta este o acțiune legală, dar că nu are nimic fictiv în ea. În primul rând, neprihănirea ce ne este imputată prin credință este una reală. Ea este neprihănirea lui Hristos, și în neprihănirea Lui nu este nimic fictiv. În al doilea rând, când Dumnezeu transferă ceva din contul cuiva în al altcuiva, transferul este. Este o imputare reală a unei neprihănituri reale, pentru oameni care au o credință reală. Aș adăuga că, dacă obiectăm față de principiul sau ideea imputării,

nu doar că am fi nevoiți să respingem transferul neprihănirii lui Hristos în contul nostru, ci și crucea, pentru este clar că, pe cruce, Hristos moare ca Substitut al nostru. Dumnezeu toarnă mânia Lui asupra lui Hristos, nu asupra noastră, și face asta pentru că, prin imputare, El a transferat vinovăția noastră asupra lui Hristos.

Îndreptățirea doar prin credință este esențială pentru Evanghelie. Fără *sola fide*, nu avem Evanghelia. Iar conceptul imputării este absolut esențial pentru doctrina îndreptățirii doar prin credință. Așadar, dacă nu ai imputare, nu ai *sola fide*. Iar dacă nu ai *sola fide*, nu ai Evanghelia. Fără doctrina imputării, nu ai Evanghelia, căci Evanghelia ține fundamental de această idee a transferului neprihănirii lui Isus în contul nostru.

Noi ne gândim adeseori la sensul unora dintre aceste doctrine și la efectul lor asupra vieților noastre zilnice și a trăirii practice. Nu există nimic mai relevant pentru viețile noastre decât să știm cum putem să avem o relație mântuitoare cu un Dumnezeu sfânt și drept. Dacă răscumpărarea noastră ar depinde în cea mai mică măsură de neprihănirea noastră, atunci n-am avea nicio nădejde a mântuirii, pentru că singura neprihănire care ar putea satisface standardele impuse de Dumnezeu fapturilor create de El este neprihănirea

obținută de Hristos. Acesta este adevărul pe care îl auzim în Evanghelie, și acesta este adevărul de care rămânem alipiți.

Capitolul 8

NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS

Articolul 12 ne-a arătat că îndreptățirea noastră este bazată pe imputarea neprihănirii lui Hristos, și că ea nu se găsește în nicio neprihănire inerentă în noi. La prima vedere, ar părea că articolul 13 reia doar ceea ce s-a afirmat în articolul 12. Dar chestiunea imputării și rolul lui Hristos în îndreptățirea noastră sunt lucruri atât de centrale pentru felul cum înțelegem Evanghelia, încât autorii documentului pe care l-am analizat au considerat necesar să fie chiar mai preciși în articolul 13. Afirmăția a 13-a spune:

Noi afirmăm că neprihănirea lui Hristos, prin care suntem îndreptățiți, este de drept a Lui, pe care a procurat-o fără noi, în și prin ascultarea Sa perfectă. Această neprihănire ne este socotită, pusă în cont sau imputată prin declarația forensică (adică legală) a lui Dumnezeu, ca singurul temei al îndreptățirii noastre.

Negația corespunzătoare este următoarea:

Noi negăm că vreo faptă pe care o facem în orice stadiu al existenței noastre adaugă ceva la meritele lui Hristos sau ar putea să ne câștige vreun merit care să contribuie în orice fel la temeiul îndreptățirii noastre (Gal. 2:16; Efes. 2:8-9; Tit 3:5).

Când vorbim despre *neprihănirea lui Hristos*, noi vrem să spunem că Hristos a obținut-o în și prin ascultarea Sa perfectă. Istoric vorbind, teologii au făcut o deosebire între două feluri de ascultare ale lui Hristos. Una este denumită *ascultarea pasivă* a lui Hristos, cealaltă este denumită *ascultarea activă perfectă*. Acești termeni nu se regăsesc ca atare în acest document, dar sigur că ei pot fi văzuți imediat în contextul și în forma peisajului istoric al acestei declarații.

Ascultarea pasivă a lui Hristos se referă la faptul că El a suferit pedepsele Legii pe parcursul vieții Sale, culminând cu moartea Lui pe cruce. El S-a supus chemării lui Dumnezeu de a fi sfârșitul judecății lui Dumnezeu pentru noi. Ascultarea activă a lui Hristos se referă la păzirea Legii de către El și la împlinirea desăvârșită a cerințelor ei pe tot parcursul vieții Sale. El a demonstrat ascultarea perfectă de Legea lui Dumnezeu în fiecare și în fiecare detaliu.

Când Luther a vorbit despre neprihănirea prin

care suntem îndreptățiți, el a folosit două expresii utile. Prima este *justitia alienum*, cu sensul de neprihănire străină. *Justitia alienum* se referă la o neprihănire obținută de un altul. Ea este neprihănirea altuia, nu a noastră. Neprihănirea prin care suntem îndreptățiți este acea neprihănire a lui Hristos care este de drept a Lui. Ea nu este de drept a noastră. Noi o primim doar prin imputare [atribuire, n.tr].

A doua expresie folosită de Luther era *extra nos*, cu sensul de a fi din afara noastră sau separat de noi. Din nou, neprihănirea care constituie temeiul îndreptățirii noastre nu este o neprihănire care se găsește în noi, ci una procurată pentru noi de Hristos. Această neprihănire ne este socotită, pusă în cont sau imputată prin declarația legală a lui Dumnezeu, fiind singurul temei al îndreptățirii noastre.

Articolul 13 neagă că am putea face vreo faptă în orice stadiu al existenței noastre, care să adauge la meritul lui Hristos sau care să câștige pentru noi vreun merit care să contribuie în orice fel la temeiul îndreptățirii noastre. Aici se are în vedere conceptul romano-catolic al meritului. Meritul este reflectat în practica romano-catolică a sacramentului penitenței, care, așa cum ne reamintim, este necesar pentru restaurarea

într-o stare de îndreptățire pentru cei care au comis un păcat de moarte. Ei sunt restaurați în starea de îndreptățire doar după ce trec prin diferitele părți ale sacramentului penitenței, care include lucruri precum mărturisirea, actul întristării, iertarea preoțească și împlinirea faptelor bune. Dar singurul merit care contează pentru îndreptățirea noastră este meritul lui Hristos și acel merit este perfect, astfel că nu poate fi nici crescut, și nici diminuat. Nu putem adăuga nimic la perfecțiune. Nu putem contribui cu niciun merit la satisfacerea cerințelor neprihănirii lui Hristos, cerințe care să nu fi fost satisfăcute de Isus în ascultarea Sa desăvârșită.

Acum ajungem la partea sensibilă. Documentul nostru face o deosebire între ceea ce numim *îndreptățire* și *sfințire*. Afirmăția a 14-a spune:

Noi afirmăm că, deși toți credincioșii sunt locuiți de Duhul Sfânt și se află în procesul de a fi făcuți sfinți și conformați chipului lui Hristos, acele consecințe ale îndreptățirii nu sunt temeiul ei. Dumnezeu ne declară drepti, ne șterge păcatele și ne înfiază drept copiii Lui, doar prin harul Lui, doar prin credință și numai datorită lui Hristos, în timp ce noi suntem încă păcătoși (Rom. 4:5).

Negația corespunzătoare spune:

Noi negăm că cei credincioși trebuie să fie inerent neprihăniți în virtutea cooperării lor cu harul transformator al lui Dumnezeu înainte ca El să îi declare îndreptățiți în Hristos. Noi suntem îndreptățiți cât suntem încă păcătoși.

Noi suntem declarați drepti înaintea lui Dumnezeu cât timp suntem încă păcătoși. Sau, așa cum spunea Luther, noi suntem *simul justus et peccator*, drepti și păcătoși în același timp. El voia să spună că, atunci când un om își pune credința în Hristos, Dumnezeu îl declară drept prin imputarea neprihănirii lui Hristos. Dar îndreptățirea noastră nu distruge imediat natura noastră păcătoasă; noi suntem îndreptățiți, dar continuăm să păcătuim. Totuși, oricine este îndreptățit este și locuit în interior de Dumnezeu Duhul Sfânt, și din momentul îndreptățirii, Duhul Își începe lucrarea de sfințire în sufletul și viața credinciosului. Astfel, chiar dacă nu trebuie să așteptăm să devenim neprihăniți pentru ca Dumnezeu să ne declare neprihăniți, totuși noi *devenim* neprihăniți. Acel proces de a fi conformați chipului lui Hristos și de creștere în plinătatea Lui începe prin renașterea noastră spirituală și prin îndreptățirea noastră.

Este important să recunoaștem că documentul nostru nu spune că creștinii n-ar trebui să se preocupe

să facă fapte bune. Apostolul Iacov scria: „Frații mei, la ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?” (Iacov 2:14). Ideea este că faptele noastre bune *decurg* din îndreptățirea noastră, nefiind *cauza* sau *temeiul* ei. Singurele fapte bune care contribuie la îndreptățirea noastră sunt faptele bune ale lui Isus. Faptele noastre bune vin după îndreptățire, ca o consecință a ei. Documentul nostru afirmă și că toți credincioșii sunt locuiți de Duhul Sfânt și se află în procesul de a fi conformați chipului lui Hristos. Noi trebuie să creștem în asemănare cu Hristos.

Este important că articolul 14 neagă că „cei credincioși trebuie să fie inerent neprihăniți în virtutea cooperării lor cu harul transformator al lui Dumnezeu înainte ca El să îi declare îndreptățiți în Hristos. Noi suntem îndreptățiți cât suntem încă păcătoși”. Cuvântul cheie de aici este „înainte”. Deopotrivă catolicii și evanghelicii cred că îndreptățirea implică o declarație legală. Îndreptățirea are loc când Dumnezeu face o judecată legală prin care El declară un om ca fiind drept înaintea Lui. Ambele părți cred acest lucru. Dezbaterea se poartă legat de când și pe ce temei face Dumnezeu o astfel de declarație. Reformatorii au insistat că Dum-

nezeu face declarația înaintea de a exista vreo neprihănire în noi. El face acea declarație în momentul când noi credem, câtă vreme suntem încă păcătoși. Aceasta este partea bună din vestea bună. Păcatele noastre pot fi iertate, putem fi înfiați în familia lui Dumnezeu și declarați drepti de Creatorul nostru în momentul când Îl primim pe Isus, pentru că, în acel moment, tot ceea ce El este și tot ceea ce El a împlinit devine al nostru.

Noul Testament ne cheamă să „ducem până la capăt mântuirea noastră, cu frică și cutremur” (Fil. 2:12). Uneori noi ajungem confuzi când citim aceste expresii, pentru că termeni precum *îndreptățire* și *mântuire* tind să fie interschimbabili. Este adevărat că, într-un anumit sens, noi intrăm în mântuire la momentul când ne punem credința în Hristos. Dar mântuirea noastră finală și deplină nu are loc decât când vom intra în gloriificarea noastră, în Rai. Astfel, parte din procesul de mântuire este și sfințirea. Dar îndreptățirea vine prima. Noi nu facem nimic ca să ne câștigăm îndreptățirea. Noi lucrăm pentru a aduce roadele acelei îndreptățiri, roade aduse în sfințirea noastră.

Capitolul 9

O EVANGHELIE CE SCHIMBĂ VIAȚA

În clipa în care Îl primim pe Hristos cu credință adevărată, Dumnezeu ne declară drepti în virtutea imputării neprihănirii lui Hristos. Dar chiar dacă am fost îndreptățiți, noi continuăm să păcătuiim. Procesul de o viață prin care suntem sfințiți și aduși în asemănare cu chipul lui Hristos, care începe în momentul îndreptării noastre, este denumit *sfințire*. Articolul 15 tratează relația dintre îndreptățire și sfințire. Afirmatia a 15-a spune:

Noi afirmăm că credința mântuitoare conduce la sfințire, transformarea vieții într-o asemănare crescândă cu Hristos, prin puterea Duhului Sfânt. Sfințirea comportă pocăința continuă, o viață de întoarcere de la păcat pentru a-L sluji pe Isus Hristos printr-o încredere recunoscătoare în El ca Domnul și Mântuitorul personal (Gal. 5:22–25; Rom. 8:4, 13–14).

Negația corespunzătoare spune:

Noi respingem orice perspectivă asupra îndreptării care o desparte de unirea noastră sfințitoare cu Hristos și de asemănarea noastră crescândă cu chipul Lui prin rugăciune, pocăință, purtarea crucii și viața în Duhul.

Așa cum am menționat în capitolul 8, Martin Luther a spus că păcătosul îndreptățit este drept și păcătos în același timp. El este drept în virtutea transferului neprihănirii lui Hristos în contul lui, dar în și prin sine, el rămâne un păcătos. La momentul când ne punem credința în Hristos, noi nu suntem instantaneu vindecați de păcat. Luther a spus că, atunci când Dumnezeu pronunță un om ca fiind drept, este ca și cum El i-ar administra acelui om o doză de medicamente care îl vor face bine pe pacient, dar vindecarea are loc în timp. Altfel spus, vindecarea noastră de păcat se întemeiază pe sfințirea noastră, iar sfințirea este un proces de o viață, care se finalizează doar la moartea noastră, când intrăm în ceea ce Biblia denumeste *glorificare*. Glorificarea este sfârșitul procesului îndelungat de sfințire.

Documentul pe care noi îl analizăm vede sfințirea ca rezultatul necesar sau rodul îndreptățirii. Ea nu este o consecință posibilă, ci una certă. Iar acest lucru este important, pentru că unii cred că omul poate fi îndreptățit, dar să nu înceapă niciodată procesul de sfințire,

că poate rămâne ceea ce a fost denumit „un creștin carnal” pe tot parcursul vieții. Eu cred că această idee izvoarăște din problema pe care o vedem adesea la oamenii care fac o profesiune de credință în Hristos ca răspuns la un fel de efort evanghelic, dar apoi nu demonstrează nicio schimbare în viețile lor. Unii oameni vor să fie optimiști și să se încreadă în profesiunea lor de credință, așa că ei își închipuie că sunt creștini adevărați, dar care încă nu și-au început sfințirea. Dar din punct de vedere istoric, creștinismul biblic spune repetat că, odată ce un om este îndreptățit, el începe să fie și sfințit.

Evident, un om îndreptățit a trecut deja printr-o schimbare semnificativă, trecând de sub blestemul lui Dumnezeu la a fi neprihănit înaintea Lui. Omul nu poate fi îndreptățit fără a avea credință adevărată. Dar creștinii au dezacorduri despre momentul când credința se manifestă în relație cu nașterea din nou, sau regenerarea. Regenerarea se referă la lucrarea Duhului Sfânt prin care omul este înviat din moarte spirituală și transformat sau adus în starea de viață spirituală. Unii cred că omul are mai întâi credința și apoi, ca o consecință imediată a acelei credințe, el devine nu doar îndreptățit, ci și regenerat. Asta ar însemna că două

schimbări importante sunt legate de îndreptățire. Imediat ce un om are credință, el este mai degrabă credincios decât necredincios, și el este acum mai degrabă regenerat decât neregenerat.

Credința reformată inversează ordinea acestor două elemente - credința și regenerarea. Noi spunem că regenerarea precedă credința. Când spunem că o *precedă*, noi nu ne referim la acest lucru în sens cronologic; nu vrem să spunem că cineva este regenerat și, după vreo cincisprezece ani, are și credință, sau că cineva este regenerat și are credință la cinci minute după aceea. Noi vorbim despre acțiuni simultane, dar le privim în termenii unei ordini logice, astfel că spunem că regenerarea survine înaintea, sau precedă credința în sensul că regenerarea este o condiție necesară, o precondiție, pentru prezența credinței. Teologia reformată ne învață că singura cale prin care credința adevărată se poate manifesta în viața unui om este ca Dumnezeu să facă mai întâi o lucrare a harului în sufletul lui, prin lucrarea Duhului Sfânt, prin care acel om este înviat la viață spirituală din moarte spirituală, astfel că el se naște din nou. Este ceea ce Isus i-a spus lui Nicodim: „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Un om care are credința adevărată este și un om regenerat, cineva care a fost născut din nou. Iată de ce noi credem că sfințirea trebuie să urmeze după îndreptățire: dacă credința este prezentă și omul respectiv este născut din nou, asta înseamnă că acel om a fost schimbat în ființa sa interioară prin lucrarea Duhului Sfânt, și putem fi siguri că în el a început procesul de sfințire sau de creștere în asemănare cu Hristos.

Sfințirea implică pocăința continuă. Unii creștini își imaginează că singurul moment când creștinul este chemat să se pocăiască este momentul inițial când își începe viața creștină. Noi avem răspunsul inițial la Evanghelie, când ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu și avem parte de schimbarea inimii și a minții, și spunem despre acel răspuns că este pocăința. Dar documentul nostru de aici recunoaște că pocăința este o practică de o viață. Viața creștină este o viață de pocăință, pentru că, atât timp cât rămâne păcat în viețile noastre, rămâne și nevoia de mărturisire și întoarcere de la acel păcat. Astfel, pocăința inițială pe care o aducem la piciorul crucii nu este o pocăință odată pentru totdeauna. Noi suntem chemați să trăim o viață de pocăință, să Îi mărturisim zilnic păcatele noastre și, pe măsura creșterii în sfințenie, ne îndepărtăm tot mai mult de obiceiurile și acțiunile păcătoase. Viața pe care

suntem chemați să o trăim este o viață de întoarcere de la păcat la a-L sluji pe Isus Hristos printr-o bizuire recunoscătoare pe El ca Domnul și Stăpânul nostru.

Umblarea noastră după neprihănire nu se încheie odată ce suntem mântuiți și ne aflăm într-o relație mântuitoare cu Hristos. Ea doar începe atunci. Noi credem adeseori că umblarea după Dumnezeu ar fi ceva care se încheie când Îl găsim, când, în realitate, Scriptura ne spune că niciun om aflat în starea sa firească nu Îl caută pe Dumnezeu. Noi nu începem cu adevărat să Îl căutăm pe Dumnezeu decât după ce El *ne-a* găsit deja. Căutarea lui Dumnezeu și a Împărăției Lui este o aventură de o viață, începând de la îndreptățirea noastră. Noi încă nu am ajuns la capătul drumului. N-am ajuns la ținta noastră. Ne aflăm într-o stare mângâietoare de a fost pronunțați și declarați dreți de Dumnezeu, dar încă în procesul de a urmări asemănarea după chipul Lui, iar această asemănare are loc prin rugăciune continuă, prin pocăință continuă, prin purtarea neîncetată a crucii și prin trăirea întregii vieți în lumina prezenței și a puterii Duhului Sfânt.

Capitolul 10

CREDINȚA MÂNTUITOARE

Articolul 16 din documentul „Evanghelia lui Isus Hristos: O Celebrare Evanghelică” tratează trei elemente caracteristice ale credinței mântuitoare. Afirmția a 16-a spune:

Noi afirmăm că credința mântuitoare include acceptul mental al conținutului Evangheliei, recunoașterea propriului păcat și a nevoii [de mântuire], și încrederea și bizuirea personală pe Hristos și lucrarea Lui.

Negația corespunzătoare spune:

Noi negăm că credința mântuitoare include doar acceptul mental al Evangheliei și că îndreptățirea este asigurată prin simpla profesiune exterioară de credință. Noi negăm și că orice element al credinței mântuitoare ar constitui o faptă meritorie sau ar câștiga mântuirea pentru noi.

Primul lucru pe care articolul 16 îl afirmă este acceptul mental al conținutului Evangheliei. Când Luther a cristalizat esența doctrinei îndreptățirii, a rezultat

multă confuzie despre ce înseamnă să fii îndreptățit doar prin credință. Ca să ajungi în Cer, este oare suficient să spui, „Afirm adevărul Evangheliei”? Ca urmare a acestei confuzii, era necesar ca reformatorii din secolul al XVI-lea să privească îndeaproape la elementele care constituie adevărata credință mântuitoare.

Reformatorii au arătat că credința mântuitoare constă din trei elemente: *notitia*, *assensus* și *fiducia*. *Notitia* se referă la informațiile sau conținutul Evangheliei. Noi nu credem că oamenii sunt mântuiți prin credința în orice. Când Noul Testament vorbește despre îndreptățirea prin credință, el are în vedere credința sau crezul în anumite adevăruri, și cel mai important, într-o anumite Persoană. Noi suntem chemați să credem în Hristos. Când Evanghelia este propovăduită, ea conține anumite informații despre cine este Isus și ce a făcut El: El a murit pe cruce, a înviat din morți și așa mai departe. Toate acestea sunt parte din *notitia* al credinței mântuitoare.

Al doilea element este *assensus*, adică acceptul intelectual sau mental. Dacă eu pun întrebarea, „Crezi că Isus a înviat din morți?”, te întreb dacă afirmi în mintea ta adevărul *notitia*, conținutul Evangheliei. Nu este suficient să știi ce spune Evanghelia; pentru a avea credință

mântuitoare, trebuie să credem și că acele învățături sunt adevărate – adică acest Isus care a murit și a fost îngropat în mod real în mormânt, a înviat istoric din morți, și așa mai departe. Dacă cineva nu crede că Isus este Mântuitorul, dacă nu este convins de veridicitatea acelei idei sau dacă crede că Isus este încă mort ori nu crede că răstignirea Lui a fost o ispășire pentru păcat, atunci acea persoană nu se află în posesia a ceea ce Biblia și reformatorii denumeau credință mântuitoare. Pentru a fi mântuit, omul trebuie să fie de acord în mintea lui că afirmațiile despre Isus și despre lucrarea Lui sunt adevărate.

Credința mântuitoare implică și un al treilea element. Iacov scria: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci”, într-o notă de sarcasm, „dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19). Iacov spune că nu este suficient să afirmi existența lui Dumnezeu. Diavolul știe că Dumnezeu există. Tot așa, dacă ai o convingere mentală că Isus a fost cine a pretins a fi și că a murit de o moarte ispășitoare pe cruce și a înviat din morți, tot ceea ce face al lucru este să te califice să fii un demon – pentru că demonii cunosc că aceste afirmații sunt adevărate. Deși nu poți fi îndreptățit fără accept mental, prezența lui nu îți garantează îndreptățirea. Avem nevoie de *fiducia*, sau încrederea ori bizuirea personală.

Când Scriptura vorbește despre primirea lui Hristos sau venirea la El cu credință, ea se referă nu doar la credința că El este un Mântuitor, ci și la încrederea în El ca Mântuitorul personal. Noi suntem chemați să ne bazăm pe lucrarea și neprihănirea Lui spre răscumpărarea noastră. Aceasta este încrederea sau *fiducia*.

Biblia ne spune că, dacă noi credem în inimile noastre și mărturisim cu buzele noastre că Hristos este Domnul, vom fi mântuiți (Rom. 10:9), astfel că, în numeroase ocazii, Scriptura vorbește despre oameni care fac o profesiune exterioară de credință. O profesiune publică anume este cerută pentru a ne alătura unei biserici. Din nefericire, societatea de azi înțelege că, într-un fel, creștinismul este o religie personală și privată. Oamenii se feresc să își mărturisească public credința în Hristos, spunând că este o chestiune personală, privată. Desigur, creștinismul este personal. Nu îmi pot imagina ceva mai personal decât legătura pe care cineva o poate avea cu Hristos prin credință. Dar creștinismul *nu* este ceva privat. Oricât de personală este credința noastră, noi am fost chemați dintotdeauna să Îl urmăm pe Dumnezeu fiind gata să arătăm public că suntem slujitorii lui Hristos; Isus ne-a avertizat serios că, dacă ne rușinăm de El înaintea oamenilor, și El Se va rușina de noi înaintea Tatălui (Matei 10:33). Dacă nu suntem

gata să mărturisim înaintea oamenilor că Hristos este Răscumpărătorul nostru, nici El nu ne va mărturisi înaintea Tatălui. Astfel, o profesiune publică de credință în Hristos nu este niciodată o chestiune opțională pentru creștin.

Isus a formulat avertismente și față de cei care mărturisesc o credință în El, dar nu sunt onești. Domnul nostru spune: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). Probabil că cel mai înspăimântător mesaj pe care Isus l-a transmis vreodată a fost cel din momentul culminant din Predica de pe Munte. El a spus că, în ziua de apoi, mulți vor veni spunând, „Doamne, Doamne, n-am făcut noi asta sau aia în Numele Tău?” și așa mai departe, iar El le va răspunde, „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (v. Matei 7:21-23). Domnul nostru ne avertizează de posibilitatea foarte reală ca oamenii să mărturisească cu gura credința lor în Hristos, dar să nu aibă o credință autentică în El. Cu alte cuvinte, noi nu suntem îndreptățiți printr-o pretenție de credință, ci având cea credință, și putem să o pretindem, dar să nu o avem. Acest lucru este avut în vedere în negația din acest articol; el neagă că îndreptățirea s-ar produce prin simpla pretenție exterioară de

credință.

Haideți să privim la acest lucru în termeni practici. În America, mai ales în tehnicile de evanghelizare în masă, după ce se predică Evanghelia este făcută o invitație de a-L accepta pe Hristos, invitație deseori denumită chemare la altar. Prezumția este că, dacă cineva spune o rugăciune ca să-L accepte pe Hristos ca Mântuitorul lui și este serios, atunci acel om va fi răscumpărat. Dar este posibil să îi faci pe oameni să fie agitați emoțional până acolo încât ei se simt constrânși să facă o profesiune exterioară de credință. Dar Biblia nu ne învață că noi suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu prin simpla recitare a unei rugăciuni. Nu suntem îndreptățiți doar prin ridicarea unei mâini, nici mergând la altar. Suntem îndreptățiți prin credință. Aceste practici sunt indicii exterioare ale unei pretenții de credință, pretenție care poate exista fără prezența credinței autentice. Dar noi nu trebuie să presupunem că, doar pentru că am ieșit în față la o chemare, am ridicat mâna sau am spus o rugăciune, suntem siguri în turma lui Hristos. Cerința reală este credința.

În final, negația spune: „Noi negăm și că orice element al credinței mântuitoare ar constitui o faptă meritatorie sau ar câștiga mântuirea pentru noi”. Aici pot

apărea anumite confuzii, pentru că Isus a spus cândva că, „lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:29). Unii oameni au înțeles din asta că singura faptă bună care ne îndreptățește este lucrarea credinței. Ei spun că există un fel de merit atașat credinței autentice, astfel că deosebirea dintre credință și fapte dispare. Când ai discuții teologice cu oamenii și îi întrebi, „Ce spui, credința este o lucrare meritorie?”, majoritatea celor ce se consideră creștini cunosc suficient pentru a spune: „Bineînțeles că nu. Încrederea mea este în lucrarea meritorie a lui Isus”. Cu toate acestea, noi putem foarte ușor să hrănim în inimile noastre ideea că ar exista merit inerent în crezul nostru; putem avea tendința de a crede că Dumnezeu vede credința noastră exercitată ca pe o virtute pe care El o răsplătește.

Gândește-te de ce ești creștin și de ce alți oameni nu sunt. Oare pentru că ai făcut ceva neprihănit, un lucru pe care vecinul tău nu l-a făcut? Majoritatea oamenilor n-ar spune în gura mare, „Eu sunt creștin pentru că sunt mai bun decât vecinul meu”. Dar această idee se furișează uneori în mințile noastre, și este o amăgire mortală să credem chiar și pentru o clipă că în venirea noastră la credința mântuitoare ar exista vreun merit

sau vreo virtute. Augustus Toplady înțelesese bine lucrurile când a scris imnul „Stânca veacurilor” și când a scris că, „N-am nimic de-adus în mâini; doar de crucea Ta mă țin”. Credința este mâna prin care primim meritele altcuiva, nu ceva care să ne dea vreun drept la harul mântuitor al lui Dumnezeu printr-un merit de vreun fel.

Când ne uităm la elementele credinței mântuitoare, este important să înțelegem să mântuirea noastră este de la Domnul; ea ține de harul lui Dumnezeu și de lucrarea lui Hristos. Nu faptele noastre satisfac cerințele neprihăririi lui Dumnezeu, ci doar lucrarea lui Hristos. Credința doar primește meritul pe care altcineva l-a câștigat în locul nostru. Trebuie să ne păzim și să nu lăsăm să ne pătrundă în minte și inimă ideea că am fi binecuvântați de Dumnezeu pentru că am merita întrucâtva acest lucru, că I-am fi câștigat într-un fel favoarea Lui cea bună.

Noi suntem îndreptățiți prin credință, având în noi credința adevărată, nu doar pretenția ei exterioară. Fiind creștini, noi nu ne rușinăm de Hristos. Trebuie să facem așa încât oameni să cunoască credința noastră în El.

Capitolul 11

HRISTOS ȘI DOCTRINA

Am putea să luăm nota maximă la un test de teologie despre conținutul Evangheliei, dar să nu avem adevărata credință mântuitoare. Cunoașterea Evangheliei – și chiar o acceptare intelectuală a ei – nu ne mântuiește. Evident, ceea ce ne mântuiește este Hristos. Afirmatia 17 spune:

Noi afirmăm că, deși adevărata doctrină este vitală pentru sănătatea și bunăstarea noastră spirituală, noi nu suntem mântuiți prin doctrină. Doctrina este necesară ca să ne informeze despre cum putem fi mântuiți prin Hristos, dar Hristos este Cel care ne mântuiește.

Negația corespunzătoare spune următoarele:

Noi negăm că doctrinele Evangheliei ar putea fi respinse fără să îi dăuneze celui care face acest lucru. Respingerea Evangheliei aduce pierzarea spirituală și ne expune judecății lui Dumnezeu.

Noi știm că Hristos este Mântuitorul sufletelor noastre. Asta nu înseamnă că doctrinele lui Hristos și cele primitive la Evanghelie ar fi neimportante. Doctrina nu ne

mântuiește, dar este vitală pentru sănătatea și bunăstarea noastră spirituală. Martin Luther spunea că unul dintre contemporanii lui, Erasmus, îl „atacase pe papă în burtă, dar eu l-am atacat în doctrină”. Azi ar fi mult mai scandalos să fii atacat în burtă decât în doctrină, pentru că trăim într-o vreme când doctrina nu pare să mai conteze prea mult pentru oameni. Într-o altă situație, Luther a fost provocat pentru că unii dintre ucenicii lui aveau o purtare scandaloasă. El a recunoscut că mulți oameni din mișcarea reformată erau corupți și o ocară la adresa Evangheliei, dar a spus că același lucru este valabil în cazul fiecărui grup religios. El a notat că ceea ce acei oameni aveau era *doctrina corectă*. Luther nu a vrut să spună că doctrina corectă ar fi o scuză pentru comportamentul corupt. Cineva poate avea doctrina corectă, dar să trăiască o viață coruptă, dar nimeni nu poate trăi o viață plăcută lui Dumnezeu dacă ignoră adevărul lui Dumnezeu, pe care El ni l-a dat în Scriptură, pentru că asta este doctrina.

Noi avem tendința de a crede că doctrina este o listă abstractă de afirmații destinată bibliotecilor prăfuite sau sălilor de clasă din mediul academic, lucruri care n-au cine știe ce impact asupra trăirii noastre practice de zi cu zi. Dar asta este ca și cum am spune că Biblia nu are niciun impact asupra vieților noastre. Am putea

face o deosebire între doctrină și practică – dar nu le putem separa, deoarece trăirea adevărată trebuie să decurgă dintr-o înțelegere autentică a conținutului a ceea ce Dumnezeu ne-a revelat în Scriptură. Și acest lucru este la foarte adevărat când vine vorba de înțelegerea Evangheliei.

Este important ca noi, creștinii, să înțelegem bine Evanghelia, pentru că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, ea fiindu-ne revelată în Sfânta Scriptură și incluzând în ea Persoana și lucrarea lui Hristos – viața Lui fără păcat, moartea Lui ispășitoare și învierea Lui. Toate aceste lucruri sunt adevăruri ce ne sunt descoperite în Scriptură, și laolaltă formează conținutul Evangheliei. Ceea ce am văzut de-a lungul documentului nostru este un accent pus pe elementele specifice din conținutul Evangheliei.

Să zicem că doctrina ta despre ispășire ar fi greșită și că tu ai crede că Isus a murit pe cruce nu ca un act de satisfacere a dreptății lui Dumnezeu în locul nostru, ci doar pentru a ne oferi în Sine un exemplu de moralitate. Având o învățătură eronată despre Cruce, o doctrină greșită despre ispășire, nu ai cum să fi înțeles corect Evanghelia. Învățătura ta despre Evanghelie trebuie să se alinieze felului în care înțelegi ispășirea. Dacă

negi învierea lui Hristos, nu doar că ratezi adevărul acelei doctrine, ci nu ai înțeles nici Evanghelia, pentru că învierea este un ingredient esențial al Evangheliei. Dacă tu crezi în ispășire și crezi în învierea lui Hristos, dar crezi într-un fel că trebuie să îți câștigi beneficiile lucrării lui Hristos ca să fii mântuit, tot nu ai înțeles corect Evanghelia, pentru că ai ratat să înțelegi felul cum lucrarea lui Hristos se aplică în viața ta.

Unii oameni spun cam așa: „Nu trebuie să știu nimic doctrină. Tot ce trebuie să știu este Isus”. Dar întrebarea este: Cine este Isus? În clipa când cineva începe să răspundă la acea întrebare, deja a început să se ocupe de doctrină. A răspunde la acea întrebare presupune ca cel ce dă răspunsul să explice care este doctrina sau învățătura lui despre Hristos. Creștinii care cred că ei nu au nevoie să cunoască teologie ratează acest adevăr. Aici nu este ideea că trebuie să fii un teolog de profesie sau un expert, dar tot trebuie să fii un teolog în sensul în care trebuie să ai o anumită înțelegere a lucrurilor despre Dumnezeu, a lui Hristos. Trebuie să ai o doctrină despre Dumnezeu, o doctrină despre om și o doctrină despre Hristos ca să înțelegi Evanghelia. Așadar, întrebarea nu este dacă ai sau nu o teologie anume. Chestiunea este dacă ai teologie sănătoasă sau eronată, doctrină sănătoasă sau doctrină falsă.

Una dintre marile dezbateri cu care ne confruntăm în biserică ține de a stabili care sunt doctrinele esențiale pentru mântuire; altfel spus, care sunt doctrinele care, dacă sunt respinse, ar însemna că nu poți di creștin. Biserica este divizată în multe denominații, toate având idei specifice despre o doctrină sau alta, iar acest lucru ne spune, în general, că în biserică s-au infiltrat multe învățături eronate. Desigur, orice distorsionare a adevărului lui Dumnezeu este o chestiune serioasă, dar nu toate distorsiunile sunt la fel de grave. Așadar, noi facem o deosebire între doctrinele esențiale și celelalte învățături.

Cineva m-a întrebat cândva dacă cred în ineranța Bibliiei, și i-am răspuns că „da, cred”. El mi-a spus atunci: „Crezi că acest lucru este esențial pentru mântuire?” Eu am răspuns astfel: „Nu, nu cred că cineva trebuie să creadă că Biblia este inspirată de Dumnezeu și fără eroare pentru a fi mântuit”. Eu aș spune că, în ce privește *esența* mântuirii, nu trebuie să crezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Înseamnă asta că eu aș crede că ineranța Scripturii ar fi ceva lipsit de importanță? Nu. Ceea ce eu spun este că putem face o deosebire între *ființa* unei biserici sau a unui creștin și *bunătatea* [spirituală, n.tr.] a bisericii și a creștinului. O doctrină puternică despre Scriptură este foarte impor-

tantă pentru bunăstarea spirituală a bisericii și a creștinului, chiar dacă nu este o doctrină ce trebuie crezută neapărat ca să fii mântuit. Dar oare ispășirea făcută de Hristos nu este și ea o chestiune care să țină de bunăstarea spirituală a creștinului și a bisericii? Nu, ci ea este mai mult de atât. Ispășirea este ceva ce trebuie să crezi pentru a fi mântuit. Această deosebire dintre *fiiința* și *bunăstarea* spirituală a bisericii a fost de mare ajutor de-a lungul secolelor.

Așa cum spune documentul nostru, doctrina este necesară pentru a ne spune cum putem fi mântuiți. Orice informație pe care o comunicăm despre Evanghelie este doctrină. De aceea, dacă nu avem nicio doctrină, nu avem nicio înțelegere a Evangheliei. Dacă nu avem nicio doctrină, nu avem nicio idee legată de ce anume trebuie să credem. Să ne amintim de temnicerul din Filipi, care a strigat plin de frică și panică, chemând ajutorul apostolului Pavel, după ce cutremurul a devastat temnița. El a spus: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (F.A. 16:30). El cerea informații. El avea nevoie să știe care erau cerințele pentru a fi mântuit, iar apostolul i-a spus ce avea nevoie acel om ca să fie mântuit.

Negația din articolul 17 spune următoarele: „Noi negăm că doctrinele Evangheliei ar putea fi respinse

fără să îi dăuneze celui care face acest lucru. Respingerea Evangheliei aduce pierzarea spirituală și ne expune judecății lui Dumnezeu”. Când acest document vorbește despre pierzarea spirituală, el se referă la pierzarea spirituală finală. Cineva care respinge Evanghelia va ajunge expus judecății lui Dumnezeu.

Oferta Evangheliei lui Dumnezeu nu este doar o opțiune din mai multe variante. Am văzut deja că multe biserici din zilele noastre fac o așa-zisă invitație la finalul unei întâlniri, prin care păcătoșii sunt invitați să vină în față și să își dedice viețile lui Hristos. Eu înțeleg că oamenii nu vor să fie aroganți sau manipulatori, dar ceva este comunicat greșit chiar prin felul de a exprima acea „invitație”. În societatea noastră, o invitație de regulă ne este adresată printr-un cartonaș pe care spune „RSVP” [acronimul RSVP provine, de fapt, din expresia din limba franceză „repondez, s’il vous plaît”, cu sensul de „răspundeți, vă rugăm”, n.tr.]; ești liber să răspunzi afirmativ sau negativ la invitație, și poți declina invitația după cum dorești. Dar, așa cum spunea Pavel în Atena, vremurile de neștiință au trecut, iar Dumnezeu „le poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (F.A. 17:30). În Noul Testament, propovăduirea Evangheliei vine înaintea lu-

mii ca un mandat divin. Dumnezeu le poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să Îl primească pe Hristos și Evanghelia. Respingerea Evangheliei după auzirea ei înseamnă acceptarea pierzării spirituale și a sta înaintea judecății lui Dumnezeu.

Studiul doctrinei poate fi o treabă periculoasă. În Noul Testament ni se spune că cunoștința îngâmfă, dar dragostea zidește (1 Cor. 8:1), și că putem avea un interes pur intelectual în studiul teologiei sau doctrinei, doar ca să îi arătăm lumii că noi stăpânim subiectul. Studiul doctrinei poate fi motivat de o încercare de a ne construi o imagine deosebită în ochii altora și, în acel sens, cunoașterea poate să ne umple de mândrie. Iată de ce este important să înțelegem că, în și prin sine, doctrina nu a mântuit niciodată pe vreun om, ci Hristos și doar Hristos este Mântuitorul. Ar trebui să căutăm cu zel și sârguință să avem o înțelegere bună a doctrinei, pentru că asta înseamnă că suntem sârguincioși în dorința noastră de a înțelege lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a revelat în Cuvântul Lui.

Capitolul 12

PROPOVĂDUIEȘTE EVANGHELIA

Marea Trimitere este mandatul dat de Hristos ucenicilor Lui și bisericii Sale chiar înainte de înălțarea Sa, când le-a poruncit ucenicilor să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia la orice făptură, să facă ucenici din toate semințiile, popoarele, limbile și națiunile (Matei 28:18-20; Apoc. 7:9). Acest mandat a definit sarcina misionară a biserici începând din primul secol și este tema ultimului articol din documentul „Evanghelia lui Isus Hristos: O Celebrare Evanghelică”. Afirmăția a 18-a spune:

Noi afirmăm că Isus Hristos le poruncește ucenicilor Lui să le propovăduiască Evanghelia tuturor oamenilor, evanghelizându-i pe toți oamenii din toată lumea și ucenicizându-i pe cei credincioși în părtășia bisericii. O mărturie completă și credincioasă față de Hristos include mărturia personală, trăirea în evlavie și actele de milostenie și bunătate față de aproapele, fără de care predicarea Evangheliei ar părea stearpă.

Negația corespunzătoare spune următoarele:

Noi negăm că mărturia personală, trăirea în evlavie și actele de milostenie și bunătate față de aproapele nostru constituie evanghelizare, atâta timp cât ele sunt separate de propovăduirea Evangheliei.

Am vorbit cândva cu un misionar care slujea din greu într-o zonă izolată din lume, slujindu-i unui grup de oameni care nu văzuseră niciodată până la el o persoană din Occident. Misionarul a trudit în acest trib vreme de mai mulți ani, după care, în final, acei oameni au ajuns la o înțelegere a Evangheliei și mulți au fost convertiți la Hristos, inclusiv liderul satului. Într-o anumită circumstanță, acel lider l-a întrebat cât timp a trecut de când Isus a trăit pe pământ. Misionarul a încercat într-un fel să îi comunice în limba aceluia trib că era vorba despre o perioadă lungă de timp, de două mii de ani. Pur și simplu nu a putut să îl lămurească pe acel lider până în clipa când au început să vorbească despre ideea de generații. Liderul a luat atunci niște bețe și a pus deoparte câte unul pentru fiecare generație. El a întrebat: „A trăit Isus în generația mea?”, la care misionarul a spus că nu. Apoi a luat al doilea băț și a pus aceeași întrebare: „A trăit în generația tatălui meu?” Nu. A luat al treilea băț: „Dar în timpul vieții bunicului

meu?” Nu. Cu fiecare băț pe care liderul acela îl punea pe pământ, fața îi devenea tot mai agitată. Când, în final, a pus jos toate bețele de până la primul secol, era destul de descumpănit și a pus următoarea întrebare: „Dacă Isus a trăit cu atât de mult timp în urmă, de ce ați venit să ne spuneți despre El abia acum?”

Din nefericire, noi n-am fost credincioși Marii Trimiteri a lui Hristos cum ar fi trebuit. Chiar și azi sunt încă mulți oameni pe planetă care n-au auzit niciodată de Numele lui Hristos. Probabil că nu a existat vreo generație mai lipsită de scuze pentru neîmplinirea Marii Trimiteri cum este generația noastră, pentru că lumea pare că a devenit mult mai mică decât era în trecut. Noi putem acum să călătorim mai rapid și mai departe, și avem multe instrumente și mijloace de transport moderne. Afirmția a 18-a ne reamintește că Hristos le poruncește ucenicilor Lui să îi propovăduiască Evanghelia fiecărui om, să îl evanghelizeze pe orice om de pretutindeni.

Unii oameni din zilele noastre reacționează negativ la evanghelizare. Ei cred că oamenii ar trebui să își vadă fiecare de treaba lui și să nu îi influențeze pe alții să își părăsească religia și să Îl primească pe Hristos. În fapt, multe biserici prezumă tacit că anumiți oameni sau

anumite grupuri de oameni nici nu mai trebuie evangelizați. De aceea, mulți dintre noi am devenit pasivi sau restrictivi în lucrarea evanghelică și nu ne mai împlinim mandatul de a le predica Evanghelia tuturor oamenilor de pretutindeni.

Și nu doar că noi eșuăm la nivel internațional, ci eșuăm să împlinim Marea Trimitere chiar și la nivel local, acolo unde locuim. Porunca este să propovăduim Evanghelia oricărui om de pretutindeni și să îi ucenicizăm pe cei ce cred în părtășia bisericii. Mandatul Mariei Trimiteri nu este doar de a propovădui [Evanghelia], ci și de a educa sau uceniciza. Isus ne-a spus să propovăduim Evanghelia *și să facem ucenici*. Un ucenic este un învățăcel sau elev, iar asta înseamnă că, după ce oamenii răspund la Evanghelie, ei sunt chemați să fie profund implicați în viața bisericii [locale], deoarece biserica nu există doar pentru propovăduire, ci și pentru a-i zidi pe convertiți în Hristos, într-o înțelegere profundă a lucrurilor lui Dumnezeu. Biserica primară a făcut deosebire între învățătura catehetică și propovăduire. Oamenii care răspundeau la evangelizare erau aduși apoi în biserica locală, iar acesta era momentul care marca începutul hrănirii și ucenicizării lor ca elevi și ucenici ai lui Hristos.

Afirmația a 18-a continuă spunând: „O mărturie completă și credincioasă față de Hristos include mărturia personală, trăirea în evlavie și actele de milostenie și bunătate față de aproapele, fără de care predicarea Evangheliei ar părea stearpă”. Această parte a articolului 18 vorbește despre diferitele modalități prin care putem aduce mărturie despre Hristos. În Noul Testament, există o diferență între *evanghelizare* și *mărturie*. Creștinii de azi au tendința de a folosi termenul *mărturie* ca pe un sinonim al verbului *a evangheliza*, ca și cum cei doi ar fi interschimbabili.

A fi martor al lui Hristos înseamnă să atragi atenția către El în multe feluri. Noi facem acest lucru prin exemplul pe care căutăm să îl dăm prin trăirea noastră evlavioasă. Noi căutăm să fim mărturie sau să dovedim prezența lui Hristos în viețile noastre prin fapte și acțiuni de milostenie: hrănindu-i pe cei flămânzi, adăpostindu-i pe cei fără casă și participând la alte lucrări caritabile. Acestea sunt diferite feluri de mărturie, dar ele nu sunt totuna cu evanghelizarea. Evanghelizarea este o formă de mărturisire, dar nu orice mărturisire este evanghelizare. Noi mărturisim despre domnia lui Hristos în multe feluri, unul dintre ele fiind propovăduirea Evangheliei.

De ce subliniem noi acest lucru? Ei bine, el este important pentru că oamenii vin să spună: „Eu fac evanghelizare prin exemplul meu. Eu nu Îl propovăduiesc pe Hristos prin cuvinte, ci prin viața mea”. Ce anume le poate spune viața ta oamenilor despre conținutul Evangheliei? Oamenii se pot uita la tine de acum și până va veni Împărăția cerurilor, și tot să nu afle nimic despre ispășirea făcută de Hristos, despre învierea lui Hristos sau despre doctrina îndreptățirii doar prin credință. Cum poate afla cineva despre astfel de lucruri doar văzându-ți viața? Exemplul tău evlavios poate să îi facă pe unii să te întrebe: „De ce trăiești în felul în care trăiești?” Aceea poate fi ocazia care ți se ivește ca să le explici Evanghelia. Dar în sine, exemplul tău de viață evlavioasă nu le va transmite Evanghelia oamenilor. Noi ne scuzăm uneori că rămânem muți și nu le propovăduim oamenilor Evanghelia, și spunem ceva de genul: „Eu nu o să forțez opiniile mele asupra altora prin vorbe. Voi aștepta până ce ei vor reacționa văzând exemplul meu strălucit de viață”. Trebuie să recunoaștem și că puțini dintre noi mergem atât de departe în sfințirea noastră încât lumea să ne bată la ușă întrebându-ne ce anume ne face să fim atât de speciali și să ne implore să le spunem cum să ajungă și ei la o astfel de viață.

Pe de o parte, dacă nu manifestăm nicio preocupare față de nevoile zilnice elementare ale aproapei noastre, dar tot ceea ce facem este să le predicăm despre Isus, predicarea noastră li se va părea stearpă. Da, Dumnezeu a ales să mântuiască lumea prin predicare și El folosește Evanghelia ca puterea Lui prin care îi aduce pe oameni la Hristos. Dar Noul Testament ne avertizează astfel: „Frații mei, la ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: ‚Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!’, fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” (Iacov 2:14-16).

Ce fel de mărturie este aceea dacă doar le spunem oamenilor să se încălzească și să se sature? Aceea ar fi o mărturisire stearpă. Negația din articolul 18 spune: „Noi negăm că mărturia personală, trăirea în evlavie și actele de milostenie și bunătate față de aproapele nostru constituie evanghelizare, atâta timp cât ele sunt separate de propovăduirea Evangheliei”. Eu cred că majoritatea dintre noi putem vedea că doar exemplul nostru de a trăi nu este totuna cu evanghelizarea. Biserica trebuie să se implice în acoperirea nevoilor oamenilor din lume în termenii hranei, a hainelor, a ajutorării în

cazuri de urgență, a locurilor de muncă și a altor acțiuni de caritate și milostenie, dar noi nu vom transmite nimic despre Evanghelie doar dându-le oamenilor o bucată de pâine sau un pahar de apă rece. Beneficiarii acestor acte de milostenie încă nu cunosc Evanghelia.

Celălalt fel de mărturisire menționat în negația de la articolul 18 este mărturia personală a convertirii, adică relatarea felului în care oamenii vin la credință și ce s-a petrecut cu ei ca rezultat al faptului că au devenit creștini. Aceasta este o parte importantă din comunicarea lucrurilor lui Dumnezeu către oameni, existând o valoare mare în mărturia personală. Dar mărturia personală nu este Evanghelia. Dumnezeu nu a promis că mărturia noastră personală nu se va întoarce goală la El. Dumnezeu nu a ales puterea mărturiei personale ca mijloc prin care să mântuiască lumea. Mărturia personală vorbește indirect despre Hristos, dar vorbește specific despre noi și despre situația noastră particulară, și poate să nu fie relevantă persoanelor cărora le-o prezentăm. Dar Evanghelia este relevantă pentru orice om. Evanghelia este adevărul obiectiv și convingător, ea fiind cea pe care suntem chemați să o propovăduim.

Documentul pe care l-am analizat, „Evanghelia lui Isus Hristos: O Celebrare Evanghelică”, se încheie cu

următoarea afirmație:

Ca evanghelici uniți în Evanghelie, promitem să veghem unii asupra altora și să ne purtăm de grijă reciproc, să ne rugăm unii pentru alții și să ne iertăm reciproc, ca și să mergem în dragoste și adevăr către poporul lui Dumnezeu de pretutindeni, căci suntem o singură familie, una în Duhul Sfânt și una în Hristos.

Cu secole în urmă se spunea pe bună dreptate că, în lucrurile necesare trebuie să existe unitate, că în lucrurile mai puțin necesare trebuie să existe libertate, și în toate lucrurile să existe dragoste. Noi considerăm că toate aceste adevăruri ale Evangheliei sunt necesare.

Ideea angajamentului de final de mai sus este că, deși în formularea acestui document au participat oameni venind dintr-o diversitate vastă de denominații, și deși au recunoscut că există încă multe aspecte teologice care îi despart, ei sunt uniți prin Evanghelie. Acesta este elementul necesar unde creștinii pot veni laolaltă în părtășie, căci doar Evanghelia, Evanghelia adevărată, așa cum ne este dată în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, este ceea ce mântuiește.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God*, *Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

BIBLIOTECA LIGONIER

Ligonier Ministries este o organizație creștină internațională fondată în 1971 de Dr. R.C. Sproul pentru a proclama, învăța și apăra sfințenia lui Dumnezeu în toată plinătatea ei față de cât mai mulți oameni este posibil. Simbolul Bibliotecii Ligonier a devenit un semn distinctiv al încrederii peste tot în lume și în multe limbi.

Motivată de Marea Trinitate, Ligonier împărtășește resurse de ucenicizare la nivel global în format tipărit și digital. Cărți, articole și serii de învățături de încredere în format video sunt traduse și dublate în peste 50 de limbi. Dorința noastră este să susținem biserica lui Isus Hristos ajutându-i pe creștini să cunoască ce anume cred, de ce cred, cum să trăiască și cum să împărtășească crezul lor.

LIGONIER.ORG

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
- 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
- 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*
- 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
- 5) *Roagă-te pentru noi.*
- 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Crezi vestea bună?

Mulți oameni cred că, deoarece Dumnezeu este bun, El ne va accepta atât timp cât trăim vieți bune. Dar nu aceasta este vestea bună, pentru că niciunul dintre noi nu este bun cum este Dumnezeu. Dacă ar depinde de noi, am primi ceea ce merită viețile noastre cu adevărat: judecata Lui.

În această carte, Dr. R.C. Sproul explică Evanghelia, vestea bună a lui Dumnezeu pentru păcătoși ca noi. Deși nu am putea niciodată să ne salvăm de condamnarea Lui dreaptă, Dumnezeu ne cheamă să ne încredem în Fiul Său, Isus Hristos, singurul care ne poate răscumpăra prin viața Sa neprihănită, moartea Sa jertfitoare și învierea Lui victorioasă.

Seria de cărți *Întrebări Cruciale*, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate deopotrivă de creștini și de necredincioșii curioși.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

BIBLIOTECA
LIGONIER